

Barcelona, 12 de setembre de 2019

ANY XII núm. **499**

Festivitat del Nom de Maria

ABRAHAM I MARIA

Abraham és un patriarca bíblic excepcional. Als Jocs Olímpics del 1992, Barcelona va posar el seu nom al temple que acolliria les diferents religions, especialment les tres monoteistes: judaisme, cristianisme i islamisme. Un referent de fe per a totes les persones que creuen en Déu.

El Senyor està disposat a destruir Sodoma i Gomorra pels seus greus pecats (Gn 18,16-33).

Abraham manté un diàleg amb Déu. Intercedeix per aturar-ne el càstic. Entre tants impius, hi ha molts justos. Vol evitar-ne la condemna. La seva magnanimitat és palesa, fins i tot a

favor dels impius. La seva pregunta és clara: «No perdonaràs aquest lloc per amor d'aquells cinquanta?» La resposta no es fa esperar: «Si trobava dintre de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaria tota la ciutat.» Com que no n'hi ha cinquanta, baixa a quaranta-cinc, després a quaranta, a trenta, a vint i, finalment, a deu. La resposta del Senyor sempre és la mateixa, sempre està obert a la misericòrdia. Per què Abraham s'atura en deu? Per què no baixa a cinc, fins i tot a un de sol? M'impacta tant la seva gosadia a aturar el càstic diví com la seva incapacitat a superar els límits autoimposats. Com hagués reaccionat el Senyor si la seva proposta hagués estat inferior a deu justos? No ho sabem. Només coneixem que s'atura en deu i que no s'arrisca fins al final. Un patriarca tan immens com Abraham, capaç de sacrificar el fill de la promesa per obeir a Déu, albira la misericòrdia de Déu sense advertir que és il·limitada.

Maria, la mare de Jesús, a les noces de Canà mostra una altra actitud. Maria s'adreça al seu fill i li diu: «No tenen vi.» La resposta de Jesús és molt tallant: «Dona, i jo què hi tinc a veure? Encara no ha arribat la meua hora» (Jn 2,4). No hi ha en joc vides humanes. Tan sols l'alegria sponsal de dos joves i els seus convidats. Maria, però, no es fa enrere i diu als servents: «Feu tot el que ell us digui.»

La confiança de Maria s'endinsa en la immensitat de l'amor de Déu.

Lluís Serra Llansana

CELEBREM EL NÚMERO 500

+claret
LLIBRERIA

SALA PERE CASALDÀLIGA

acte commemoratiu
HOREB, NÚMERO 500

Data	19 de setembre de 2019, dijous
Hora	7 a 8 de la tarda
Lloc	Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret Carrer de Roger de Llúria, 5, 08010 Barcelona
Intervencions	Paco Niebla , cap de Societat de l'Agència EFE de Catalunya
	Juliana Mudarra , religiosa de les Dominiques de l'Anunciata
	Lluís Serra , marista, director de l'informatiu Horeb
	Eduard Rey , caputxí, president de l'URC
	Espai de diàleg

Barcelona, 16 de gener de 2008

ANY I núm.

US HI ESPEREM!!!

PAPA FRANCESCO

VIAJE APOSTÓLICO DE SU SANTIDAD EL PAPA FRANCISCO A MOZAMBIQUE, MADAGASCAR Y MAURICIO

(4 - 10 DE SEPTIEMBRE DE 2019)

ENCUENTRO CON LOS SACERDOTES, RELIGIOSOS/AS, CONSAGRADOS Y SEMINARISTAS

DISCURSO DEL SANTO PADRE

*Colegio San Miguel, Antananarivo
Domingo, 8 de septiembre de 2019*

Queridos hermanos y hermanas: ¡Pensaba que cuando me traían esta mesa era para comer, en cambio, es para hablar!

Agradezco vuestra cálida bienvenida. Quiero que mis primeras palabras estén dirigidas especialmente a todos los sacerdotes, consagradas y consagrados que no pudieron viajar por un problema de salud, el peso de los años o alguna complicación. Una oración todos juntos por ellos, en silencio. [Rezan en silencio]

Al terminar mi visita a Madagascar aquí con vosotros, al ver vuestra alegría, pero también recordando todo lo que he vivido en este tan poco tiempo en vuestra isla, me brotan del corazón aquellas palabras de Jesús en el Evangelio de Lucas cuando, estremecido de gozo, dijo: «Te doy gracias, Padre, Señor del cielo y de la tierra, porque has escondido estas cosas a los sabios y entendidos, y las has revelado a los pequeños» (10,21). Y este gozo es confirmado por vuestros testimonios porque, aun aquello que vosotros expresáis como problemáticas, son signos de una Iglesia viva, una Iglesia pujante, en búsqueda de ser cada día presencia del Señor. Una Iglesia, como ha dicho Sor Suzanne, que busca

cada día estar más cercana del pueblo. ¡No os canséis del pueblo, siempre caminar con el pueblo de Dios!

Esta realidad es una invitación a la memoria agradecida de todos aquellos que no tuvieron miedo y supieron apostar por Jesucristo y su Reino; y vosotros hoy sois parte de su heredad. Antes que vosotros están las raíces: las raíces de la evangelización, aquí. Vosotros sois la heredad. Y también vosotros dejaréis una heredad a los otros. Pienso en los lazaristas, los jesuitas, las hermanas de San José de Cluny, los hermanos de las escuelas cristianas, los misioneros de La Salette y todos los demás pioneros, obispos, sacerdotes y consagrados. Pero también de tantos laicos que, en los momentos difíciles de persecución, cuando muchos misioneros y consagrados tuvieron que partir, fueron quienes mantuvieron viva la llama de la fe en estas tierras. Esto nos invita a recordar nuestro bautismo, como el primer y gran sacramento por el que fuimos sellados como hijos de Dios. Todo el resto es expresión y manifestación de ese amor inicial que siempre estamos invitados a renovar.

La frase del Evangelio a la que me referí es parte de la alabanza del Señor al recibir a los setenta y dos discípulos cuando volvían de la misión. Ellos, como vosotros, aceptaron el desafío de ser una Iglesia “en salida”, y traen las alforjas llenas para compartir todo lo que han visto y oído. Vosotros os *habéis atrevido a salir*, y aceptasteis el desafío de llevar la luz del Evangelio a los distintos rincones de esta isla.

Sé que muchos de vosotros vivís situaciones difíciles, donde faltan los servicios esenciales —agua, electricidad, carreteras, medios de comunicación— o la falta de recursos económicos para llevar adelante la vida y la actividad pastoral. Muchos de vosotros sentís sobre vuestros hombros, por no decir sobre vuestra salud, el peso del trabajo apostólico. Pero vosotros habéis elegido permanecer y estar al lado de vuestro pueblo, cercanos a vuestro pueblo, con vuestro pueblo. Gracias por esto. Muchas gracias por vuestro testimonio de estar al lado de la gente, gracias por querer quedaros ahí y no hacer de la vocación un “pasaje a una mejor vida”. Gracias por esto. Y quedaros ahí con esa conciencia, como decía la hermana, Sor Suzanne: “a pesar de nuestras miserias y debilidades, nos comprometemos con todo nuestro ser a la gran misión de la

evangelización”. La persona consagrada —en el amplio sentido de la palabra— es la mujer, el hombre que aprendieron y quieren quedarse, en el corazón de su Señor y en el corazón de su pueblo. Esta es la clave: Permanecer en el corazón del Señor y en el corazón del Pueblo.

Al recibir y escuchar a sus discípulos volver llenos de gozo, lo primero que Jesús hace es alabar y bendecir a su Padre; y esto nos muestra una parte fundamental de nuestra vocación. Somos hombres y mujeres de alabanza. La persona consagrada es capaz de reconocer y señalar la presencia de Dios allí donde se encuentre. Es más, quiere vivir en su presencia, que aprendió a saborear, gustar y compartir.

En la alabanza encontramos nuestra pertenencia e identidad más hermosa porque libra al discípulo de los “habriaqueísmos” —aquella ansia que es una carcoma, una carcoma que corroe— y le devuelve el gusto por la misión y por estar con su pueblo; le ayuda a ajustar los “criterios” con los que se mide a sí mismo, mide a los otros y a toda la actividad misionera, para que no tengan algunas veces poco sabor a Evangelio.

Muchas veces podemos caer en la tentación de pasar horas hablando de los “éxitos” o “fracasos”, de la “utilidad” de nuestras acciones, o la “influencia” que podamos tener, en la sociedad, o en cualquier ámbito. Discusiones que terminan ocupando el primer puesto y el centro de toda nuestra atención. Esto que nos conduce —no pocas veces— a soñar con planes apostólicos expansionistas, meticulosos y bien dibujados, pero propios de generales derrotados que terminan por negar nuestra historia —al igual que la de vuestro pueblo— que es gloriosa por ser historia de sacrificios, de esperanza, de lucha cotidiana, de vida deshilachada en el servicio y la constancia en el trabajo que cansa (cf. Exhort. ap. [*Evangelii gaudium*](#), 96).

Al alabar aprendemos la sensibilidad para no “desorientarnos” y hacer de los medios nuestros fines, de lo superfluo lo importante; aprendemos la libertad para poner en marcha procesos más que querer ocupar espacios (cf. [*ibíd.*](#), 223); la gratuidad de fomentar todo lo que haga crecer, madurar y fructificar al Pueblo de Dios antes que enorgullecernos por cierto fácil, rápido pero efímero “rérito” pastoral. En cierta medida,

gran parte de nuestra vida, de nuestra alegría y fecundidad misionera se juega en esta invitación de Jesús a la alabanza. Como bien le gustaba señalar a ese hombre sabio y santo, como ha sido Romano Guardini: «El que adora a Dios en sus sentimientos más hondos y también, cuando tiene tiempo, realmente, con actos vivos, se encuentra cobijado en la verdad. Puede equivocarse en muchas cosas; puede quedar abrumado y desconcertado por el peso de sus acciones; pero, en último término, las direcciones y los órdenes de su existencia están seguros» (*Pequeña Suma Teológica*, Madrid 1963, 29), en la alabanza, en la adoración.

Los setenta y dos eran conscientes de que el éxito de la misión dependió de hacerla “en nombre del Señor Jesús”. Eso los maravillaba. No fue por sus virtudes, nombres o títulos, no llevaban boletas de propaganda con sus rostros; no era su fama o proyecto lo que cautivaba y salvaba a la gente. La alegría de los discípulos nacía de la certeza de hacer las cosas en nombre del Señor, de vivir su proyecto, de compartir su vida; y esta les había enamorado tanto que les llevó también a compartirla con los demás.

Y resulta interesante constatar que Jesús resume la actuación de sus discípulos hablando de la victoria sobre el poder de Satanás, un poder que solo con nuestras fuerzas jamás podremos vencer, pero sí en el nombre de Jesús. Cada uno de nosotros puede dar testimonio de esas batallas, y también de algunas derrotas. Cuando vosotros mencionáis la infinidad de campos donde realizáis vuestra acción evangelizadora, estáis librando esa lucha en nombre de Jesús. En su nombre, vosotros vencéis el mal, cuando enseñáis a alabar al Padre de los cielos y cuando enseñáis con sencillez el Evangelio y el catecismo. Cuando visitáis y asistís a un enfermo o brindáis el consuelo de la reconciliación. En su nombre, vosotros vencéis al dar de comer a un niño, al salvar una madre de la desesperación de estar sola para todo, al procurarle un trabajo a un padre de familia. Es un combate, un combate ganador el que se lucha contra la ignorancia brindando educación; también es llevar la presencia de Dios cuando alguien ayuda a que se respete, en su orden y perfección propios, todas las criaturas evitando su uso o explotación; y también los signos de su victoria cuando plantáis un árbol, o hacéis llegar el agua potable a una familia. ¡Qué signo del mal derrotado es cuando vosotros os dedicáis a que miles de personas recuperen la salud!

¡Seguid dando estas batallas, pero siempre en la oración y en la alabanza, en la alabanza a Dios!

La lucha también la vivimos en nosotros mismos. Dios desbarata la influencia del mal espíritu, ese que tantas veces nos transmite «una preocupación exacerbada por los espacios personales de autonomía y de distensión y que puede llevarnos a vivir las tareas como un mero apéndice de la vida. A veces sucede que la vida espiritual se confunde con algunos momentos religiosos que brindan cierto alivio pero que no alimentan el encuentro con los demás, el compromiso en el mundo, la pasión evangelizadora» (Exhort. ap. [*Evangelii gaudium*](#), 78). Así, más que hombres y mujeres de alabanza, podemos transformarnos en “profesionales de los sagrado”. Al contrario, derrotamos al mal espíritu en su propio terreno; allí donde nos invite a aferrarnos a seguridades económicas, espacios de poder y de gloria humana, respondamos con la disponibilidad y la pobreza evangélica que nos lleva a dar la vida por la misión (cf. [*ibíd.*](#), 76). ¡Por favor, no nos dejemos robar la alegría misionera!

Queridos hermanos y hermanas: Jesús alaba al Padre porque ha revelado estas cosas a los “pequeños”. Somos pequeños porque nuestra alegría, nuestra dicha, es precisamente esta revelación que Él nos ha dado; el sencillo “ve y escucha” lo que ni sabios, ni profetas, ni reyes pueden ver y escuchar: es decir, la presencia de Dios en en los pacientes y afligidos, en los que tienen hambre y sed de justicia, en los misericordiosos (cf. *Mt* 5,3-12; *Lc* 6,20-23). Dichosos vosotros, dichosa Iglesia de los pobres y para los pobres, porque vive impregnada del perfume de su Señor, vive alegre anunciando la Buena Noticia a los descartados de la tierra, a aquellos que son los favoritos de Dios.

Transmitidle a vuestras comunidades mi cariño y cercanía, mi oración y bendición. En esta bendición que os daré en nombre del Señor os invito a que penséis en vuestras comunidades, en vuestros lugares de misión, para que el Señor siga bendiciendo a todas esas personas, allí donde se encuentren. Que vosotros podáis seguir siendo signo de su presencia viva en medio nuestro.

Y, por favor, no os olvidéis de rezar y hacer rezar por mí.

* * *

Antes de terminar, quisiera cumplir un deber de justicia y agradecimiento. Este es el último discurso de los nueve que han sido traducidos por el padre Marcel. Le haré pasar un poco de vergüenza para que él pueda traducir también esto. Quisiera agradecer al traductor, padre Marcel, [se dirige a él] por este trabajo que tú has realizado, te doy las gracias por la precisión y también por la libertad de dar sentido a la traducción. Te lo agradezco mucho y que el Señor te bendiga.

El Papa visita la "Ciutat de l'Amistat" del pare Opeka

En l'última jornada del seu viatge apostòlic a Madagascar i després d'haver celebrat la Missa al Camp Diocesà de Soamandrakizay, el papa Francesc va visitar la "Ciutat de l'Amistat" de la comunitat Akamasoa, l'obra fundada el 1989, sobre un abocador d'escombraries, pel pare Pere Opeka, el sacerdot argentí, membre de la Congregació dels pares vicentins, que treballa a Madagascar des de fa més de 30 anys.

AICA, 9 setembre 19 via flama.info

El papa Francesc va agrair a tots per aquesta impressionant tasca de dignitat humana i va encoratjar als joves "a no abaixar mai els braços davant la pobresa, ja que ser pobre no és una fatalitat, sempre hi ha esperança", va dir.

El Papa va ser rebut pel pare Opeka, qui el va acompanyar fins al auditorium Manantenasoà on estaven reunits uns 8.000 joves. Després d'escoltar el cant de benvinguda, juntament amb el discurs del missioner argentí i les paraules d'un nen en representació de tota la comunitat, el Papa els va dedicar unes paraules d'alè animant-los a perseverar en aquest camí de lluita malgrat les dificultats.

En primer lloc, el pontífex va manifestar la seva alegria per aquesta especial trobada a Akamasoa, "expressió de la presència de Déu enmig del seu poble pobre; un Déu que va decidir viure i romandre enmig d'ells".

"En veure els seus rostres radiants, dono gràcies al Senyor que ha escoltat el clam dels pobres i que ha manifestat el seu amor amb signes concrets com la creació d'aquest treball, construïda amb les seves pròpies mans" -va dir el Papa- assegurant que els seus crits, fruit de la impotència de viure sense sostre, de veure créixer els infants a la desnutrició i de no tenir feina; s'han transformat en cants d'esperança per a ells mateixos i per a tots els que els contemplen.

"Cada racó d'aquests barris, cada escola o dispensari són un cant d'esperança que desmenteix i silencia tota fatalitat. Diguem-ho amb força, la pobresa no és una fatalitat", ha afegit.

Fent referència a l'enorme tasca que hi ha darrere de la construcció d'aquest barri, i de la valentia d'aquells que al costat del pare Opeka es van aventurar a transmetre l'enorme tresor de l'esforç, la disciplina i l'honestetat; el Papa va recordar que en els fonaments d'aquesta comunitat "trobem una fe viva que es va traduir en actes concrets, capaç de moure muntanyes".

"Una fe que va permetre veure possibilitat on només es veia precarietat, veure esperança on només es veia fatalitat, veure vida on tants anunciaven mort i destrucció", ha afirmat Francesc citant com a exemple les paraules de l'apòstol Jaume: "la fe si no té obres està morta per dins".

El papa Francesc va dedicar finalment unes profundes paraules per als joves d'Akamasoa: "no baixin mai els braços davant els efectes nefastos de la pobresa, ni mai sucumbeixin a les temptacions del camí fàcil o del tancar-se en vosaltres mateixos".

"Ara us toca a vosaltres continuar el treball que van realitzar els vostres avantpassats", va dir el Bisbe de Roma, posant l'accent en que la força per realitzar-lo es troba en la seva fe i en el testimoni viu que els seus grans han plasmat en les seves vides".

"Deixin que floreixin en vosaltres els dons que el Senyor els ha donat", va concloure el Papa exhortant-los a demanar a Déu que els ajudi a posar-se al servei dels seus germans i germanes amb generositat", i convidant a tothom a resar perquè Madagascar aconsegueixi models de desenvolupament que privilegien la lluita contra la pobresa i l'exclusió social des de la confiança, l'educació i el treball.

El Papa es va acomiadar agraït, un cop més, al pare Pere, als seus col·laboradors i a tots els amics d'Akamasoa, "pel seu testimoni profètic i esperançador".

Posteriorment, Francesc es va traslladar cap a la pedrera de Mahatazana on va realitzar una oració pels treballadors.

El pare Pere Opeka CM, membre de la Congregació de la Missió (Pares Vicentins), qui des de fa gairebé 50 anys desenvolupa una tasca humanitària a Madagascar, en la seva última visita a l'Argentina, el 2018, va afirmar sobre la seva tasca a Antananarivo: "jo vaig anar cap a ells. Akamasoa és un exemple perquè d'un infern hem creat un oasi d'esperança, d'amistat, de fraternitat, d'alegria 'en 29 anys!', però cal viure'ls. Així és que tot és possible, amb l'amor de Déu, amb l'amor de Jesús, amb l'Evangeli que és alegria tot és possible!".

Servei de Documentació:
« Viatge Apostòlic del Papa Francesc a Moçambic, Madagascar i Maurici »

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Papa Francesc	237
Títol	Viatge Apostòlic del Papa Francesc a Moçambic, Madagascar i Maurici (4-10 de setembre de 2019)	
Font	http://w2.vatican.va	
Publicat	12 de setembre de 2019	

La Diada

Homilia de la missa a càrrec del P. Josep Miquel Bausset, monjo de Montserrat, a la Basílica de Santa Maria del Mar Convoca: Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat

Sigueu benvinguts, germans i germanes a aquesta basílica de Santa Maria del Mar. Tot seguint una tradició més que centenària, cada 11 de setembre ens hi apleguem en aquesta sagrada nau per oferir l'eucaristia en sufragi dels defensors de les llibertats de Catalunya i per tots els patriotes que han lliurat la seva vida al servei del nostre Poble. Ara en uns moments de silenci, acollim el perdó i la misericòrdia de Déu, que purifica els nostres cors.

“Ser deixeble no és només resar i celebrar, sinó un compromís amb la vida”. Ho deia recentment el bisbe brasiler, André De Witte (Religión Digital 23 d'agost de 2019). Ser deixeble de Jesús, germanes i germans, és seguir les seves petjades i viure com ell, atents a les necessitats i al dolor dels qui més sofreixen. Per això el bisbe màrtir argentí, Enrique Angelelli, beatificat el dia de la Mare de Déu de Montserrat d'aquest any, deia referint-se als pastors de l'Església: *“Per servir cal tenir una oïda atenta a l’Evangeli i l’altra al poble”*. I el també el bisbe Gustavo Carrara, auxiliar de Buenos Aires, deia: *“L’Església ha d’estar atenta a la qüestió social”* (Religión Digital 5 de març de 2017)

I és que els cristians catalans no ens podem desentendre de la situació que viu el nostre País.

Hem de viure amb una oïda atenta a l'Evangeli i l'altra al poble. Ho deia també, d'una manera semblant, el papa Francesc en la seva exhortació Evangelii Gaudium: *“Ningú no pot exigir-nos que releguem la religió a la intimitat secreta de les persones, sense cap influència en la vida social i nacional, sense preocupar-nos per la salut de les institucions de la societat civil, sense opinar sobre els esdeveniments que afecten els ciutadans”* (EG, 183).

Per això les benaurances ens hi ajuden a enterrar costums que no ens ajuden, pors que paralitzen, prejudicis que separen, odis que maten. Cal, germanes i germans, arrelats en les benaurances, superar amors sense compromisos, paraules buides sense veritat, camins sense horitzons. Els cristians hem de posar les mans a l'arada i obrir nous solcs de justícia i d'esperança per al nostre País. Hem de saber desprendre'ns de les paràlisis del passat, per tal de viure d'una manera nova, sense somiar amb els alls i les cebes de l'opressió i de l'esclavatge d'Egipte. Hem de saber mirar sempre endavant per no

convertir-nos en una estàtua de sal. Amb aquestes paraules del papa (RD 29 de juny de 2019), Francesc ens convida a viure amb la llibertat interior dels fills de Déu, per tal d'alliberar-nos del que ens obstaculitza de ser deixebles de Jesús. Hem de ser lliures i creatius. No esclaus, conformistes, mesells.

Com Jesús, hem de ser itinerants i nòmades, no sedentaris, pelegrins en ruta, sense portar res a sobre, alliberats del que ens encadena i ens impedeix de mirar sempre endavant. Hem de deixar seguretats i confort per compartir la vida dels altres, per descobrir el camí a mida que anem caminant, sense conformismes, oberts a la novetat de l'Esperit i de l'Evangeli, sense aferrar-nos al que hem fet sempre.

Com a cristians catalans hem d'omplir de llavors d'esperança els camins erms i assedegats i les vides buides i sense força. Hem de caminar en la veritat i en la humilitat per tal de mirar el món i els altres d'una manera nova. Així arribarem a ser artesans de bondat, de bellesa, de fraternitat, de llibertat, de pau. Sensibles i sol·lícits pel sofriment i les llàgrimes del nostre món, com ens demana el papa, atents i solidaris amb el dolor dels qui són a la presó o a l'exili. I és que com ens recorda el bisbe Xavier Novell, amb unes paraules del papa, *"la presó preventiva constitueix una altra forma de pena il·lícita amagada, més enllà d'un vernís de legalitat"* (Full Diocesà de Solsona, 8 de setembre de 2019).

Per superar contrarietats i entrebancs, ens hi cal confiança i disponibilitat, per tal de no caure en el desànim.

En el moment que vivim, hem de saber transmetre l'alegria de l'Evangeli i l'esperança que neix de la Pasqua, sense rendir-nos, sense caure en el pessimisme ni en la decepció. La

I DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

11 de setembre

d'aportar alguna cosa que ajudi la nostra societat" (Full Diocesà de Solsona, 8 de setembre de 2019), per tal de trobar una solució dialogada a la situació que vivim.

Fa un mes, els bisbes de Colòmbia, amb motiu del bicentenari de la independència d'aquell país, donaven gràcies a Déu per les *"persones que participaren en la gesta alliberadora, els qui amb generositat bressolaren el somni de llibertat i els qui oferiren les seves vides per la llibertat del poble"*. Per això agraïen Déu *"l'entrega i els esforços de tants preveres, religiosos i fidels que col·laboraren amb veritable heroisme en les lluites per la llibertat"*. I és que, com deien els bisbes colombians, *"la fe cristiana il·luminà i acompanyà els processos que ens portaren a la independència"*. També nosaltres donem gràcies a Déu pels patriotes que donaren la seva vida per la llibertat del nostre Poble.

Demanem l'intercessió de la Mare de Déu de Montserrat, perquè vetlli per Catalunya per tal que mai no es desfaci aquest poble català que ella espiritualment engendrà.

Paraula de Déu que il·lumina la nostra vida, és sempre paraula que encoratja i obre nous camins de diàleg i d'entesa. Per això faig meves les declaracions dels abats i abadesses benedictines i cistercenques, quan fa dos anys demanaven *"un diàleg sincer i pacífic"*, perquè *"els polítics cerquin solucions i no deixin enquistar un problema que, per la força o amb posicions maximalistes, sols s'agreuja"* (Catalunya Religió, 3 d'octubre de 2017).

Com a Església, com ens recorda el bisbe Xavier Novell, *"hem*

CALEIDOSCOPI DE LA VIDA RELIGIOSA

Misioneros Filles de la Sagrada Familia de Natzaret

Elección
Madre General

Las Misioneras
Hijas de la Sagrada
Familia de Nazaret que
celebramos nuestro
XXII Capítulo General
del 1 al 13 de agosto de 2019
en la Casa Betania -Centro
Gesù Maestro en Roma
anunciamos con inmensa
SATISFACCIÓN Y GRATITUD
la elección de **M.Montserrat del Pozo**
como **Superiora General**
para el **próximo sexenio 2019-2025**.

La acompañamos y alentamos en este servicio
de liderazgo y discernimiento
y caminamos juntas para seguir
acercándonos al **sueño de Dios** sobre
nuestra Congregación como organismo vivo al
servicio de un carisma recibido del Espíritu a
través de nuestros fundadores

NAZARET
el sello de nuestra identidad, el estilo de nuestra unidad
y la fuerza de nuestro crecimiento

Germanes de la Caritat Dominiques de la Presentació de la Santíssima Verge

28/07/2019, Hna. Gemma Morató.- Hna. Maria Escayola Coris ha sido elegida por un **segundo período** de cinco años como **superiora general de las Hermanas de la Caridad Dominicas de la Presentación de la Santísima Virgen**. Hna. Maria nació en Barcelona (España) el 11 de mayo de 1950. Fue alumna de uno de nuestros colegios, entró a la Congregación en 1967 y profesó el 17 de mayo de 1970. Es licenciada en Biología y durante muchos años fue directora de escuela y encargada de formación en la provincia de España. Superiora local, consejera provincial y archivera en dicha provincia hasta que en el año 2004 fue elegida

consejera general y en el año 2014, elegida superiora general. Destaca su gran capacidad de trabajo, su amor por la historia en general y su amplio conocimiento de la historia de la Congregación y de la Orden. Le encanta leer.

Jaafar assadiq, Badalona fiesta de la Ashura

Intervención del P. Jaume Flaquer, sj

5 setembre 2019

LOS ACOMPAÑANTES DE JESÚS, SEGUIDORES Y MANO DERECHA

El imam Husein es considerado como mano derecha y seguidor (wassî) del Profeta Muhammad.

Y se me pedía que presentase quién sería la mano derecha y el sucesor de Jesús. Como el interés de que se me invite a hablar en este centro es el tema interreligioso lo haré concretando en el cristianismo lo que en árabe se denomina la khilafa (la lugartenencia), el imamato (la primacía espiritual) y la wassiyya (el seguimiento).

1er punto: La necesidad de crear comunidad.

Cualquier gran líder religioso o espiritual toma conciencia de la necesidad de rodearse de un grupo que haga posible la expansión de su proyecto.

En el caso del cristianismo y por su particular modo de entender a Dios, de manera trinitaria, pide especialmente la dimensión comunitaria como estructuración de la comunidad religiosa. Esa unidad y diversidad del concepto trinitario debe realizarse a nivel comunitario: unión de gente diversa, donde la diversidad es una riqueza que no rompe la unidad. Y donde esa unión no es otra cosa que el amor, y especialmente el amor por él y los más débiles de la comunidad.

El buen líder además es una persona carismática que influye en sus seguidores, pero necesariamente ha de saber delegar: no solo enseña sino que crea espacios y tiempos en los que los seguidores toman en mano la responsabilidad encomendada.

Dicho de otro modo: cualquier buen líder crea seguidores autónomos, que heredan el espíritu del maestro pero que pueden actuar con decisión propia en ausencia del maestro. Han internalizado tan bien su enseñanza que de alguna manera no le necesitan, o no le necesitan a su lado todo el rato. El maestro ya puede soltarles de la mano como unos padres con sus hijos pequeños porque ya pueden caminar solos. Y sin embargo, los discípulos toman las decisiones en la mismo sentido que las tomaría el maestro si estuviera presente.

2.El seguidor recibe la sabiduría del maestro y por ello puede convertirse en su representante.

Desde este punto de vista el compañero o discípulo es seguidor (wassî) porque recibe del maestro la enseñanza y es khalifa, porque viniendo después se convierte en su lugarteniente o representante, y por ello es imam (porque lleva la delantera respecto a nuevos seguidores).

Todo esto que el islam ha conceptualizado en las figuras proféticas y en los seguidores del profeta Muhammad también lo podemos encontrar en Jesús.

En los evangelios se nos narra que muy pronto Jesús toma conciencia de la necesidad de compañeros. En san Marcos se nos dice: los llamó para que estuvieran con él, y para enviarlos a predicar con poder de expulsar demonios.

El estar con él define una preciosa dimensión humana de afecto de compañía (cum-panis, el que come el pan diario con), y también permite abrir espacios de tiempo a la enseñanza. Con la enseñanza y la herencia espiritual el seguidor podrá ser enviado y representarle allí donde vaya. Siendo wassi (seguidor), y por el hecho de serlo, se convierte en khalifa (seguidor representante).

En la tradición islámica el khalifa (califa) paradigmático es Adán, porque él, tal como nos dice el principio de la surat al-baqara del Corán, ha recibido los nombres de todas las cosas y los nombres divinos. Por eso puede ser khalifa de Dios en la tierra. Es su representante, le hace “presente” y él, que conoce los Nombres de Dios, puede actuar “en su Nombre”.

En el sentido espiritual, los discípulos de Jesús son khalifas de Jesús en la medida que le representan allí donde van.

El imam Husein posee también la khilafa espiritual del profeta Muhammad. Y eso le convierte en Imam o primero o principal de su comunidad. Según la tradición chiíta, Husein es el tercer Imam, después de Alí y de Hasan. Imam, literalmente, es el que está delante, sea espacialmente o sea temporalmente. Pues bien, Husein, que es seguidor del maestro, Muhammad para el islam, se puede convertir en su representante espiritual (teniendo la khilafa espiritual), y por ello puede situarse en primer lugar respecto a los demás. El que es seguidor (wassi), deviene representante (khalifa), y el representante deviene primero (imam). Es decir, antecede a los que se convertirán en seguidores suyos.

3.El criterio fundamental para ser seguidor es el amor.

En el evangelio encontramos que el criterio fundamental para convertirse en representante de Jesús no es ni la primacía en el conocimiento teórico (saber mucha teología), ni es la perfección moral ni la perfección en el cumplimiento religioso sino el amor a Jesús. Desde el amor puede alcanzarse lo otro pero lo determinante es el amor.

Eso lo encontramos en el diálogo de Jesús con Simón Pedro en la orilla del lago Tiberíades donde Jesús pregunta tres veces: “Simón, hijo de Juan, ¿me amas?”. Ante la respuesta afirmativa aunque también humilde por haber renegado de Jesús durante la pasión, Jesús le da la misión: “apacienta a mis ovejas”. Es decir, ¡conviértete en líder y guía de la comunidad!

Por ello, aunque al sacerdote y al obispo en la iglesia se le pide que estudie y también que su comportamiento sea digno de la misión, lo principal que debe tener es el amor por la persona de Jesús. Sin el amor, la perfección moral se convierte en fariseísmo y constante condena y desprecio por los que viven dificultades para el cumplimiento religioso, y sin amor, el conocimiento se convierte en sabiduría academicista estéril.

4.Los seguidores de Jesús

El evangelio nos habla de 12 seguidores de Jesús por la conciencia de la necesidad de la refundación del pueblo de Israel, con sus doce tribus correspondientes a los 12 hijos de Jacob.

La Iglesia en tanto que comunidad se asienta sobre estos doce pilares.

Pero de ellos podemos destacar a dos: Pedro y Juan, con sus roles diferentes.

En ellos dos podemos ver la complementariedad del rol más místico y el del rol más directivo de la comunidad. Sin existir khilafa política en el cristianismo como sí lo concibe el mundo sunnita, Pedro viene a ser el líder de la comunidad pero que permanentemente ha de estar a la escucha de la sabiduría mística representada por la figura de Juan.

En el relato del evangelio de san Juan, capítulo 20, Pedro y Juan corren hacia el sepulcro de Jesús. Juan corre más, igual que la Iglesia de base o espiritual, pero Juan deja pasar primero a Pedro. Juan reconoce la primacía de Pedro, pero Pedro ha de estar a la escucha de Juan, porque de alguna manera Dios le habla a través de él.

En el capítulo 21 de san Juan, cuando los discípulos están intentando pescar en el lago de Tiberíades y ven a alguien en la orilla, es Juan el que reconoce y afirma: Es el Señor, es Jesús. Pedro al oírlo se tira al agua para ir hacia él.

Juan representa pues a esa visión interior que tiene la parte de la iglesia más mística y espiritual, que a menudo carece esta parte de la iglesia más institucional. Esta visión interior es necesaria para que la estructura visible viva según las enseñanzas del maestro.

Al pensar esta dualidad complementaria pienso en ese equivalente formulado por la tradición chiita entre el *zhahir* y el *batin*, entre la exterioridad y la interioridad, unos conceptos que ha heredado también el sufismo y que son la clave de la interpretación de todos los elementos de la realidad.

Toda realidad tiene un aspecto de exterioridad y uno de interioridad. Pedro sería el líder de los asuntos exteriores y organizativos de la comunidad y Juan de la sabiduría interior.

La tradición chiita ha concebido la revelación y comunicación divina siempre a partir de estos dos conceptos, donde cada *rasul* o receptor de la revelación escrita, debía complementarse con la figura del *imam*, o receptor de la interpretación esotérica y espiritual de esa revelación.

La letra siempre tiene que estar acompañada del espíritu, del aire que le da sonido y vida. Igualmente, el cuerpo necesita el soplo divino para ser una tierra adámica viva.

Por ello Muhammad necesita de Alí y de Husein, como Moisés de Aaron.

Pedro y Juan, como compañeros de Jesús se necesitan mutuamente también.

Esta gobernanza dual es vivificante pero es un equilibrio inestable. La parte espiritual estará tentada a denunciar constantemente la lentitud y constricciones que le supone el cuerpo y querrá abandonar a la parte corporal. La parte corporal y exterior por su parte, estará tentada a matar a su espíritu porque éste siempre sorprende y descoloca. Le muestra constantemente facetas de Dios que por no conocer las considera heréticas.

La Iglesia jerárquica estará tentada a no escuchar a la iglesia mística y ésta tendrá la tentación de abandonar a la primera.

Esa misma tentación es la que vivió también la comunidad musulmana en los episodios que recordamos esta semana. El Califa exterior y político al querer matar al *imam* Husein e iniciar una persecución contra la comunidad chiita caía en la tentación de matar a su propio espíritu.

Convocatòria del Grup Anawim

GRUP ANAWIM

REUNIÓ DE SUPERIORES MAJORS, DELEGADES, ABADESSES I PRIORES DE CATALUNYA

Unió de Religiosos de Catalunya

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

TEMA	TROBADA – DIÀLEG – COMUNICACIONS
Reunió	2/2019
Data	8 d'octubre de 2019, dimarts
Hora	10.00h – 17.00h
Lloc	Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós Bisbat de Terrassa Camí de Puiggraciós, s/n 08590 El Figaró - Montmany Vallès Oriental 937 445 030 benedictines@santuaripuiggracios.cat http://santuaripuiggracios.cat
Assistents	Superiores majors, delegades, abadeses i priores de Catalunya.
Ordre del dia	Nota: En uns dies us donem més detalls de l'ordre del dia i de com arribar-hi Reserveu la data!
Convoquen	Gnes. Rosa Masferrer, Mercè Arimany i M ^a Rosa Masramón

Jornades de Formació Permanent

Reserveu les dates a la vostra agenda.

19 d'octubre, matí, de 09.45 a 13.30

16 de novembre, matí, 09,45 a 13.30

Properament es publicarà la informació de ponents i temes.

Convocatòria mestres i responsables de la formació inicial

CEVRE

MESTRES I RESPONSABLES DE LA FORMACIÓ INICIAL

1

Unió de Religiosos de Catalunya • Curs 2019-2020

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Reunió	1/2019-2020
Data	16 de setembre de 2019, dilluns
Hora	4 a 6 de la tarda (16.00 – 18.00)
Lloc	Seu de l'URC - Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona)
Convocats	Mestres de noviciat i responsables de la formació inicial ▪ Puresa de Maria ▪ Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor ▪ Mercedaris ▪ Franciscanes Missioneres de la Nativitat Darderes ▪ Religioses Terciàries Trinitàries ▪ Serventes del Sagrat Cor G. Lluís Serra (marista, director del CEVRE)
Ordre del dia	1. Pregària inicial 2. Presentació de les persones participants 3. Nombre de prenovicis/es i novicis/es que realitzaran el curs 5. Presentació del programa corresponent al curs 2019-2020: calendari, seu, assignatures i professorat 6. Aspectes pedagògics: accés a l'aula, exigència, assistència... 7. Organització del curs - Inici de les classes: sessió d'inauguració del curs - Trobades de reflexió i pregària. Organització i responsables. - Trobada d'Advent - Trobada de Setmana Santa - Avaluació final i convivència 8. Aspectes econòmics 9. Seguiment del curs. Reunió de formadors. Previsió de temes i dates. Jornada de formadors. 10. Torn obert de paraula

CEVRE

CENTRE DE VIDA RELIGIOSA I ESPIRITUALITAT

Beneïda feblesa

(Catalunya Franciscana. Fra Josep Manuel Vallejo)

Una de les claus de la vida cristiana és la descoberta de la pròpia fragilitat. La nostra misèria, fins i tot el pecat, són la via sacra que ens pot conduir, si volem, a la intimitat amb Jesucrist, molt més que la virtut o la coherència moral, que ens poden dur fàcilment a l'orgull.

La feblesa, la impotència per canviar, el no domini de les nostres passions són la millor pedagogia per a la pregària, perquè ens impulsen a suplicar, i a demanar auxili a Aquell que de debò ens pot salvar: "...Senyor, salva'm que m'enfonso" (Mc 4,38), "si vols, pots guarir-me" (Lc 5,12), Senyor, feu que hi vegi" (Mc 10,51), "Senyor, escolteu i responeu-me, que soc un pobre desvalgut" (Salm 86)..., són la millor pregària que podem elevar al Senyor. En aquest sentit, els malalts de l'Evangeli són els nostres millors mestres.

Per això, Jesús posa com a model de deixeble l'infant (Mt 18), aquell que no sap, que no pot, que no és autosuficient i tot ho ha de demanar. O lloa el publicà de la paràbola (Lc 18) perquè se sap impotent i suplica salvació.

Tot allò que ens posi en situació de feblesa, fragilitat i necessitat d'ajut és una benedicció per a la vida cristiana, perquè ens pot empeltar amb Jesucrist (Jn 15).

Potser per això són benaurats els pobres, els qui ploren o els qui passen fam... (Lc 6)

La PROTECCIÓ DELS MENORS

Informe de la Comissió de Montserrat

INTRODUCCIÓ I OBJECTIU DE LA COMISSIÓ

Davant de l'aparició als mitjans de comunicació de diverses i desagradables notícies sobre abusos sexuals a menors comesos pel G. Andreu M. Soler, OSB, entre els anys 1972 i 1999, el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, amb data 24 de gener de 2019, va constituir una comissió per estudiar exhaustivament tots els casos d'aquest greu assumpte d'una manera clara i contundent.

La comissió ha estat integrada per la Sra. Cristina Vallejo, advocada; el Dr. Xavier Pomés, metge; i la Sra. Begoña Elizalde, psicòloga. També hi ha participat, amb veu i sense vot, el P. Bernat Juliol, OSB, el qual ha realitzat les tasques de secretari, coordinador i enllaç amb el Monestir.

METODOLOGIA

Després de la constitució de la comissió, es va posar a disposició de tothom qui ho desitgés una adreça de correu electrònic (transparencia.montserrat@gmail.com) on es va poder enviar qualsevol tipus de comunicació o informació relativa a possibles casos d'abusos sexuals a menors relacionats amb la comunitat de Montserrat.

A la referida adreça de correu electrònic, que a data de tancament del present informe encara està activa, s'han rebut un totalde 12 denúncies, essent les últimes de data 27 de febrer de 2019. Així mateix, s'han rebut altres tipus de comunicacions que han facilitat informacions a la comissió i que han estat tingudes en compte en tant que contextualitzen els abusos objecte d'estudi.

El protocol de la comissió ha estat, en primer lloc, el d'acusar rebuda de totes les comunicacions enviades a l'adreça de correu electrònic. Posteriorment, a tots els denunciants se'ls ha ofert la possibilitat de mantenir una entrevista personal amb algun dels membres de la comissió. A d'altres persones de les que havien escrit també se'ls va fer aquest oferiment per tal que la comissió pogués conèixer millor els fets.

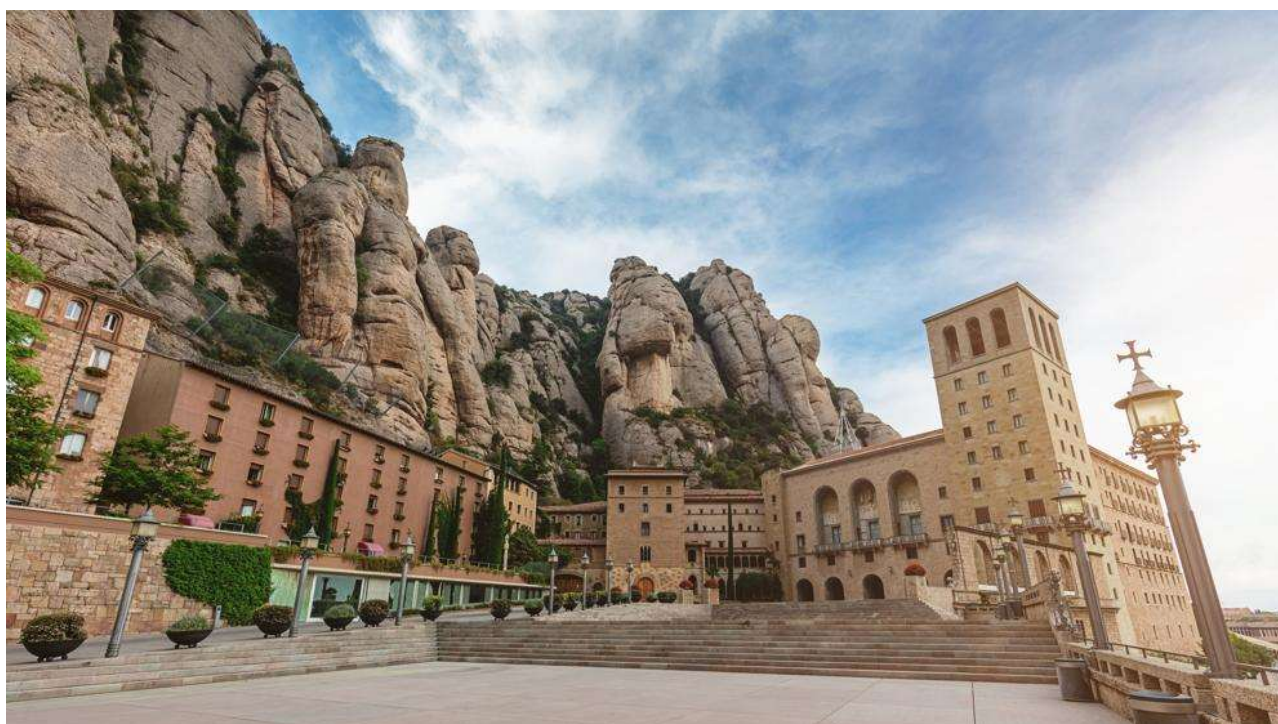
Un total de 8 persones van respondre positivament i van ser entrevistades indistintament per un membre de la comissió (a excepció del P. Bernat Juliol), creient oportú que les entrevistes fossin personals i individuals.

La comissió també va acordar que qualsevol relació amb la premsa es gestionaria a través del Departament de comunicació del Monestir de Montserrat.

A mesura que avançaven els treballs de la comissió es va considerar oportú mantenir entrevistes amb diversos membres de la comunitat monàstica. Concretament, va tractar-se del P. Josep M. Soler, actual abat de Montserrat; el P. Sebastià M. Bardolet, abat emèrit de Montserrat; i el P. Josep M. Sanromà (actualment a Roma). Tots tres sempre van mostrar-se oberts i disposats a respondre les preguntes que la comissió els va formular amb l'interès d'esclarir els fets. A la vegada, la comissió ha pogut consultar els arxius del Monestir que ha considerat convenients per a realitzar el seu treball.

Durant el mes de març, es va fer arribar a la comissió un informe molt ben documentat, realitzat per uns antics escolans, sobre dos únics casos d'abús per part del V.T.M., monjo de Montserrat que està fora del Monestir des del 1980. La comissió va assistir al lliurament de l'informe al P. Abat Josep M. Soler per part dels seus autors i també va entrevistar-se amb aquests.

Amb la finalitat de saber tot el possible sobre abusos a menors i el terrible efecte que aquests tenen sobre els qui els pateixen, la comissió va entrevistar-se amb una entitat experta, així com amb diferents professionals de forma individual.

DESCRIPCIÓ DELS FETS

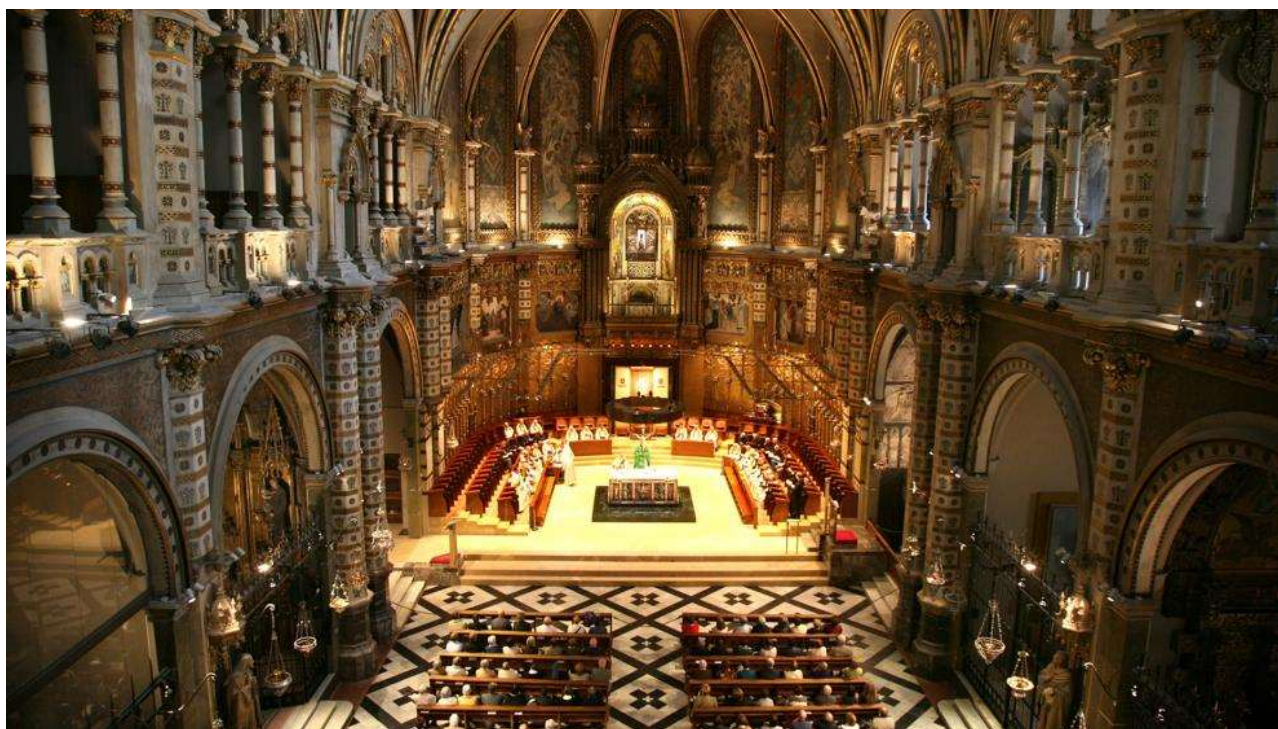
Totes les denúncies rebudes a l'adreça de correu electrònic es refereixen al G. Andreu M. Soler, que va morir l'any 2008. El G. Andreu era el responsable d'un agrupament escolta anomenat Nois de Servei, amb nois adolescents. Els fets denunciats més antics es refereixen al 1972 i els més recents al 1998-1999. En la majoria dels casos, els relats són molt similars, iniciant-se amb un apropament del G. Andreu al menor per tal de guanyar-se la seva confiança i així poder abusar sexualment d'ell. Però no tots els casos són així: en alguns casos el G. Andreu va utilitzar la violència i en d'altres gairebé no coneixia el menor o l'acabava de conèixer.

S'observa, amb el pas del temps, un agreujament del delictes i més urgència en la seva realització. Els menors comptaven, majoritàriament, amb edats compreses entre els 15 i els 17 anys i en dues ocasions eren nois de 18 anys.

En alguns casos es va tractar d'intents d'abús ja que el menor va tenir la reacció o l'estratègia suficient per evitar l'actuació del G. Andreu. En ocasions l'abús es va cometre una única vegada i en d'altres ocasions va ser repetitiu.

Tant en els casos en què el G. Andreu va consumir l'abús diverses vegades com en aquells en què fou una única vegada, la petjada i les conseqüències emocionals i psicològiques per al menor són inesborrables.

L'efecte que al llarg dels anys els abusos han tingut sobre ells depèn de cada menor (actualment ja adults), de les seves circumstàncies personals, del seu entorn i de la forma individual d'afrontar el trauma. Ens trobem, doncs, davant d'antics Nois de servei molt afectats encara avui pels abusos patits, com també n'hi ha d'altres que manifesten menys afectació.

En relació amb els dos únics casos d'abusos a escolans (promoció 1964-1968), perpetrats per V.T.M., que està fora del Monestir des de 1980, ens basem en l'impecable informe

mentonat en l'apartat metodològic i amb les entrevistes mantingudes amb el mateix V.T.M., amb un antic escolà víctima dels abusos i amb els autors de l'informe.

Volem deixar constància de les diferències existents entre el que fou un abús puntual per part de V.T.M. a dos escolans i el comportament de depredador sexual del G. Andreu. Això no obstant, volem constatar que ambdues conductes són totalment reprovables i condemnables i que un sol abús ja és massa.

Tanmateix, existeix una diferència a nivell psicològic entre la conducta de V.T.M. i la del G. Andreu. El primer cas, en què també hi ha hagut una reparació consistent en l'admissió de la culpa i penediment, podria consistir en un cúmul de circumstàncies concretes que desconexim i que, pel que sembla, no es van tornar a reproduir. Implica una capacitat de canvi de conducta i de consciència dels fets que no es dona en el segon cas. Així, els abusos del G. Andreu responen a un mode de vida, a un patró repetitiu sense penediment, ni propòsit de canvi, ni admissió de la culpa. Essent aquest últim cas més dolorós, totalment censurable i incriminable.

El P. Abat Josep M. Soler va conèixer un cas d'abús per part del G. Andreu a través de la mare de la víctima als sis mesos de ser escollit abat. Aquest mateix cas ja havia estat denunciat per la pròpia víctima al P. Josep M. Sanromà, el qual va explicar en l'entrevista que es va mantenir amb ell, que li va donar credibilitat i ho va comunicar a l'abat que hi havia en aquell moment, el P. Sebastià M. Bardolet.

Tots els altres casos han sortit ara a la llum, fins ara es desconexien. Per tant, el silenci de les víctimes ha estat un denominador bastant comú (excepte en el cas abans mencionat). Això, per altra banda, es correspon perfectament amb les reaccions habituals dels menors en casos d'abusos. Alguns relaten que ni la seva família els va creure o bé va ser la mateixa família la que va fomentar el silenci.

CONTEXT DELS ABUSOS DINS DE L'ESTRUCTURA DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

Les denúncies rebudes s'emmarquen entre els anys 1960 i 1998. En aquest període temporal hi ha hagut la concurrència de sis abadiats: P. Abat Aureli M. Escarré (1946-1966), P. Abat Gabriel M. Brasó (abat coadjutor del 1961 al 1966), P. Abat Cassià M. Just (1966-1989), P. Abat Sebastià M. Bardolet (1989-2000) i P. Abat Josep M. Soler (del 13 d'agost de 2000 fins a l'actualitat).

Davant del cas puntual dels abusos comesos per V.T.M., hem pogut constatar que l'any 1968 el P. Abat Cassià M. Just va actuar amb celeritat i transparència. Un cop va tenir coneixement dels fets va reunir-se amb els pares, va entrevistar-se individualment amb els escolans més grans i va prendre decisions concretes i definitives destinades a allunyar V.T.M. del contacte amb menors.

Pel que fa a la protecció de menors, l'Escolania segueix des de fa anys el protocol de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya així com el protocol previst pel Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya.

En relació amb els abusos comesos pel G. Andreu, no consta cap tipus d'actuació per part del P. Abat Sebastià M. Bardolet. Així mateix, existeixen contradiccions entre els relats del P. Abat Sebastià M. Bardolet i el P. Josep M. Sanromà sobre la gestió la denúncia realitzada per un Noi de servei l'any 1998.

El P. Abat Josep M. Soler va tenir coneixement d'aquesta denúncia d'abús sis mesos després de la seva elecció i va prendre les següents decisions per a fer-hi front: va apartar el G. Andreu M. Soler dels escoltes i el va enviar al Monestir del Miracle on no tenia contacte amb menors, a la vegada que es va posar a disposició de la víctima mantenint contacte amb ell i la seva mare. El P. Abat Josep M. Soler relata que va actuar sempre intentant ajudar la víctima d'acord amb els criteris i la sensibilitat existents ara fa vint anys.

L'any 2016, degut al sobtat canvi d'actitud que va tenir el denunciant respecte al Monestir, el P. Abat Josep M. Soler va contrastar els fets ocorreguts en aquest cas i les mesures que es van adoptar amb la Congregació per a la Doctrina de la Fe a través d'una entrevista personal.

Aquesta Congregació és l'organisme de la Santa Seu encarregat dels d'abusos a menors comesos per clergues. Posteriorment, a principis de l'any 2019, després de l'aparició a la premsa de la primera denúncia per abús sexual per part del G. Andreu, el P. Abat Josep M. Soler va enviar tota la documentació a l'esmentada Congregació. Aquesta va respondre dient que no és procedent el procés canònic davant de la Congregació per a la Doctrina de la Fe degut a la mort del G. Andreu M. Soler i al fet que aquest no havia rebut l'orde sacerdotal.

En l'entrevista mantinguda per part de la comissió amb el P. Abat Josep M. Soler, aquest manifesta que actualment actuaria de manera diferent d'acord amb la nova normativa civil i canònica. D'aquí en endavant, reconeixent que els abusos són una xacra social molt greu, el P. Abat Josep M. Soler, coma màxima autoritat del Monestir, es compromet a actuar de manera ferma i contundent contra els abusos sexuals a menors.

Una mostra d'aquest nou paradigma en el sí de l'Església és la Carta apostòlica en forma de «motu proprio» Vos estis lux mundi del Sant Pare Francesc, de 7 de maig de 2019, que estableix nous procediments per prevenir i denunciar els casos d'abusos sexuals comesos dins de l'Església. En aquest sentit, el Papa vol evitar qualsevol tipus «d'accions o omissions dirigides a interferir o eludir investigacions civils o investigacions canòniques, administratives o penals, contra un clergue o un religiós».

CONCLUSIONS

A mode de resum, d'acord amb la metodologia exposada anteriorment, la comissió desitja formular les següents conclusions:

Constatem que el G. Andreu M. Soler va ser un depredador sexual i un pederasta. Va abusar a l'entorn dels escoltes (Nois de servei) en el període temporal comprès entre 1972 i 2000.

Constatem dos abusos sexuals a l'Escolania per part del V.T.M. entre els anys 1960-1968 (anys en què V.T.M. en fou el responsable).

En general, existeix, com a denominador comú, per a la majoria dels casos, el silenci de les víctimes respecte el Monestir i també en molts casos respecte el seu àmbit familiar. Hi ha hagut ocasions en què la primera vegada que les víctimes parlaven dels abusos era davant dels membres de la comissió.

Un únic cas d'abús del G. Andreu del qual es va tenir coneixement en vida d'ell, va ser una denúncia que al novembre de 2000 la mare d'una víctima va posar en coneixement del P. Abat Josep M. Soler.

En el cas puntual dels abusos sexuals a l'Escolania, es va actuar immediatament, es va parlar amb els pares, es varen adoptar decisions encaminades a separar el responsable i es va actuar amb transparència amb els familiars.

En els casos d'abusos sexuals a l'entorn dels nois escoltes i que situem fins a l'any 2000, es va ometre qualsevol tipus d'actuació. Aquesta comissió no pot concloure si es va amagar el que va succeir o simplement es va actuar per desconeixement de la situació ja que existeixen versions contradictòries. El que podem afirmar, com relaten les víctimes, és que hi havia rumorologia suficient per justificar una acció encaminada a reunir els pares, a actuar contra el G. Andreu o a haver-lo apartat preventivament dels Nois de servei.

RECOMANACIONS

Abans d'entrar en les concrecions d'aquest apartat, volem manifestar les següents consideracions:

- L'abús sexual és una xacra social que afecta allà on hi ha menors.
- Massa sovint s'amaga i es silencia.
- El Monestir de Montserrat és un referent per a molts catalans tant creients com no.

És, doncs, especialment desitjable donar exemple i un model de tolerància zero en relació amb els abusos. Per tant en atenció al respecte i dignitat que mereixen les víctimes, les

seves famílies i altres víctimes col·laterals com poden ser les famílies dels abusadors, i després d'haver assolit les conclusions i les consideracions abans manifestades, proposem les següents recomanacions:

1. Reconeixement dels fets i petició de perdó. El P. Abat Josep M. Soler ja va complir públicament part d'aquesta recomanació en l'homilia de la missa del dia 3 de febrer de 2019. Tot i això, un cop constats els abusos, creiem necessari un acte públic de reconeixement i de petició de perdó, situant els fets en relació amb les seves circumstàncies.
2. Reparació emocional i acompanyament a les víctimes de V.T.M. i del G. Andreu Soler que ho desitgin. Considerem de gran importància que es tingui com a prioritat les víctimes i el seu benestar.
3. Conscients que el Monestir de Montserrat no només està obligat per les normes canòniques sinó també per les civils, recomanem que se sotmetia un protocol de detecció d'abusos sexuals a menors. Creiem oportú que, degut a les particularitats de l'estructura del Monestir, es confeccioni un protocol específic que s'ajusti les seves característiques, que faciliti el canal de denúncies i l'aplicació de les normes civils i de la Carta apostòlica en forma de «motu proprio» Vos estis lux mundi.
4. D'acord amb el punt anterior, el protocol de protecció de menors del Monestir de Montserrat hauria de preveure el següent:
 - a) La creació de la figura del Delegat o Responsable permanent per a la Protecció de Menors.
 - b) La creació d'un correu electrònic com a canal de comunicació de possibles denúncies. Aquest correu estaria gestionat pel delegat per a la protecció de menors i hauria d'estar ben publicat a les pàgines web del Monestir.
 - c) Regular que si un monjo rep una denúncia de possibles abusos sexuals a menors (ja sigui que hagin estat comesos per un altre monjo com per una persona de l'entorn del menor) no només té l'obligació de comunicar-ho a l'abat del Monestir sinó també al mencionat Delegat o Responsable permanent per a la Protecció de Menors.
 - d) Regular que hi hagi una correcta coordinació i comunicació entre les diferents seccions del Monestir en el cas que hi hagués una denúncia per abusos sexuals a menors.
 - e) Cal tenir present que és molt important creure sempre la veritat pròpia de la víctima. Això és essencial per a no revictimitzar-la i per a l'inici d'una recuperació el més sana possible.
5. Un cop la denúncia d'un abús hagi arribat al coneixement del Delegat de la Protecció del Menor (veure punt 4.a), aquest activarà els protocols aprovats per la Generalitat de Catalunya (Protocol marc 2017 de maltractament i abús, i Protocol d'Ensenyament sobre maltractament i abús de 2016)

Montserrat, a 2 de juliol de 2019

Cristina Vallejo

Xavier Pomés

Begoña Elizalde

Comunicat del P. Abat i de la Comunitat de Montserrat

Arran de la publicació de l'informe de la comissió d'investigació creada el passat mes de gener relativa als abusos a menors

Montserrat, 6 de setembre de 2019. D'acord amb el compromís de transparència que vam adquirir en el moment de constituir una comissió d'investigació relativa als abusos a menors comesos en l'àmbit de la nostra comunitat, fem públic avui en la seva integritat l'informe final que clou els treballs de l'esmentada comissió. En relació amb les informacions contingudes en aquest informe, volem manifestar el següent:

1. Fem nostres els resultats d'aquesta investigació, en la qual es posa de manifest que el difunt G. Andreu M. Soler va abusar de joves fins a finals dels anys 90.
2. Així mateix, l'informe recull també un cas d'abusos comesos a l'entorn de l'any 1968 a l'Escolania de Montserrat per un antic monjo que deixà el monestir l'any 1980. Aquests darrers fets, si bé no eren coneguts per la comunitat de monjos actual, van ser resolts de manera ferma i resolutiva pel qui en aquell moment era el responsable del monestir, el P. Abat Cassià M. Just, d'acord amb els criteris i les possibilitats de fa més de cinquanta anys.
3. Davant d'aquests casos vergonyosos d'abusos a menors comesos per membres de la nostra comunitat, demanem perdó a totes les víctimes i ens posem a la seva disposició, com hem fet en tot moment, per ajudar-los en el seu dolor i sofriment.
4. Seguint les recomanacions de la comissió i per evitar que fets com aquests tornin a ocórrer a Montserrat, estem elaborant un pla de protecció de menors que augmentarà i millorarà els mecanismes de prevenció i detecció existents actualment. En breu també nomenarem un Delegat de protecció de menors, que serà un professional extern al monestir.
5. Els resultats d'aquest informe seran posats immediatament en coneixement de la Fiscalia, del Síndic de Greuges i dels organismes competents de la Santa Seu i de la nostra Congregació benedictina.
6. Finalment, com ja hem dit en reiterades ocasions, condemnem de manera absoluta qualsevol tipus d'abús a menors i reafirmem el nostre compromís de lluitar amb fermesa contra una problemàtica tan greu que afecta tota la nostra societat.

Departament de Premsa i Comunicació de Montserrat

“Demanem perdó pels abusos, pel mal fet i per les fallades dels controls”

LA VANGUARDIA. 8 SETEMBRE 2019
JOSEP PLAYÀ MASET

La difusió, aquest divendres, de l'informe de la comissió d'investigació sobre els casos d'abusos sexuals a Montserrat posa fi a un període que ha trasbalsat la vida del monestir benedictí. Ara l'abat Josep Maria Soler també trenca el silenci d'aquests mesos per valorar les conclusions i l'impacte que ha tingut tot l'escàndol.

La primera recomanació que fa la comissió és clara: cal “un acte públic de reconeixement i petició de perdó”, tot i admetre que en part ja s'ha fet. Està previst?

A la missa d'aquest diumenge [avui], dia de la Mare de Déu, que és la nostra festa major de Montserrat i que presideixo jo mateix, penso repetir aquesta petició de perdó i de consternació, meva i de tota la comunitat. I si cal repetirla, ho tornarem a fer.

L'informe assenyala la necessitat d'una “reparació emocional i acompanyament a les víctimes”. Què es pot fer?

No és fàcil, però si una víctima es posa en contacte amb nosaltres, hi ha un diàleg: se li demana perdó pel mal fet i se li dona disponibilitat per si cal ajudar d'alguna altra manera. Jo he parlat amb dues víctimes, i n'hi ha una altra amb qui ens hem de veure.

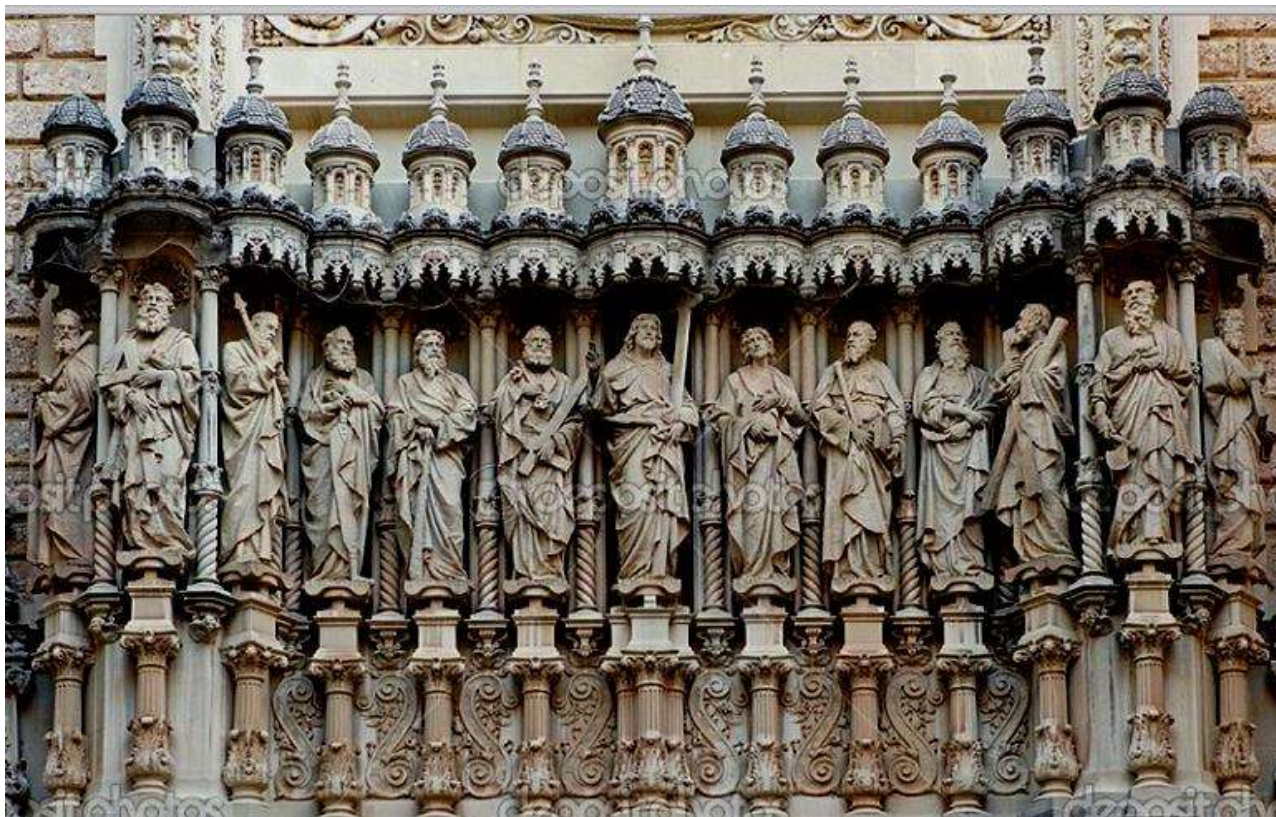
ANA JIMÉNEZ

Des de l'atri

Josep M. Soler, abat de Montserrat, al costat de l'escultura de Jaume Plensa a l'entrada de la basílica

Una altra recomanació és crear un protocol específic, i fins i tot es concreta en la figura d'un delegat i la creació d'un correu de contacte.

A l'Escolania ja fa anys que hi ha un protocol, basat en el de la Generalitat per a les escoles i en el que té l'Escola Cristiana. El que ara hem començat a pensar, per col per a totes les activitats que es fan a Montserrat on intervinguin menors. D'altra banda, hem pensat a nomenar un delegat o responsable de protecció de menors –el nom s'ha d'acabar de concretar– que no sigui un monjo. També hi haurà una adreça electrònica per a tothom que tingui alguna cosa per denunciar. De moment continua activa l'adreça facilitada per a la comissió.

Quina valoració fa de com s'ha resolt aquest escàndol?

Tothom que ha volgut parlar amb la comissió ho ha pogut fer. Han estat dotze persones, de les quals vuit han demanat una entrevista amb algun dels membres, incloent-hi Hurtado, el primer denunciador, que es va entrevistar amb la psicòloga de la comissió. Crec que s'han sentit ateses, i això és positiu. El mal que s'ha fet, tal com diu el document, uns el viuen d'una manera i d'altres d'una altra. Globalment s'ha fet un mal, i tot i que es pot reparar una mica, és com quan s'ha trencat un gerro, que encara que el puguis tornar a enganxar sempre es nota que s'ha trencat. Persisteix el mal, amb unes conseqüències.

Un dels aspectes més incisius de l'informe és quan apunta que no consta cap mena d'actuació des del monestir abans del 2000.

Es pot dir que en aquell moment van fallar mecanismes de control i que, per tant, no es va actuar com s'havia d'actuar. I si tornem a demanar perdó és no només pel mal fet a les víctimes, sinó perquè hi va haver una fallada.

S'esmenten “contradiccions” entre el relat de l'abat Bardolet i el monjo Sanromà, aquí hauria arribat la primera queixa.

Són contradiccions no gaire importants, però hi són. Ara bé, cal tenir present que un dels dos té 86 anys i pren una medicació forta, i sent una cosa de fa tants anys no és fàcil recordar-ne els detalls.

La novetat de l'informe és aquest segon cas d'abusos a l'Escolania. Per què només es donen les inicials de l'acusat?

Per dues raons: aquesta persona té prop de 90 anys i és per respectarla i perquè es podria confondre amb un monjo més jove amb qui coincideix el nom i les primeres lletres del cognom.

L'acusat, antic prefecte de l'Escolania, que ja no és monjo, ha reconegut els fets?

Efectivament. Va marxar el 1980, està casat pel civil i té un fill gran. M'hi he entrevistat i ell ha reconegut dos casos d'abusos.

Ara s'hauria actuat amb més contundència?

Segurament, tot i que déu n'hi do com es va actuar. Quan l'abat Cassià Just ho va saber va cridar els escolans de la promoció 1964-1968 un per un i després els pares. I, arran d'aquest testimoniatge, va treure el monjo de l'Escolania i el va enviar al Miracle. Després es va estar un temps a França estudiant, i tot i que va tornar al cap d'uns anys, no ho va fer a l'Escolania, i finalment va decidir marxar.

Hurtado, una de les víctimes del cas ja conegut, va reaccionar negativament quan va descobrir la publicació d'un llibre elogiós sobre el germà Andreu per part de Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Al començament era la paraula de la víctima, que d'entrada vaig creure, contra la del monjo, que explicava els fets d'una altra manera. Me'n vaig assabentar per una carta de la

mare i vaig demanar una entrevista amb el xicot, però no va venir fins al cap de dos anys. Llavors aquest monjo estava molt delicat del cor i començava diàlisi. I a la comunitat no vaig dir les causes per les quals l'enviava al Miracle. Només ho sabien uns quants monjos, i el director de Publicacions, no. Sobre els llibres de l'editorial, el director té plena llibertat per triar, i fins que surten no n'estic al cas. El llibre surt el 2007, impulsat per un grup d'escoltes que estaven contents de la gestió del germà Andreu, que es va morir l'any següent. Si fos ara potser seria més curós i també explicaria el fet als de l'editorial. Hurtado te raó quan es queixa dels elogis del llibre envers el monjo. Comprendc que per a ell i les altres víctimes ha estat dolorós. Certament va ser una fallada no haver evitat la sortida d'aquest llibre, però jo no ho vaig saber fins després.

També calen més controls per a l'admissió de candidats a monjos?

Aquest és un tema no només de Montserrat, sinó de tots els seminaris i congregacions religiosos. Ara, però, i des de fa uns anys, per entrar-hi s'exigeix passar un test psicològic i una valoració de personalitat a fi de conèixer el procés de maduració afectiva del candidat. En algun cas s'ha recomanat fer teràpia psicològica abans d'entrar. Quan van entrar aquests dos monjos això no existia. Ara els mecanismes que hi ha crec que són suficients. Hi ha entrevistes prèvies amb el mestre de novicis, es fa un any de postulantat, dos anys de novicitat, que ha d'acabar aprovant el consell de govern de la comunitat format per sis monjos i l'abat, i per al primer compromís definitiu es necessita el vot de tota la comunitat.

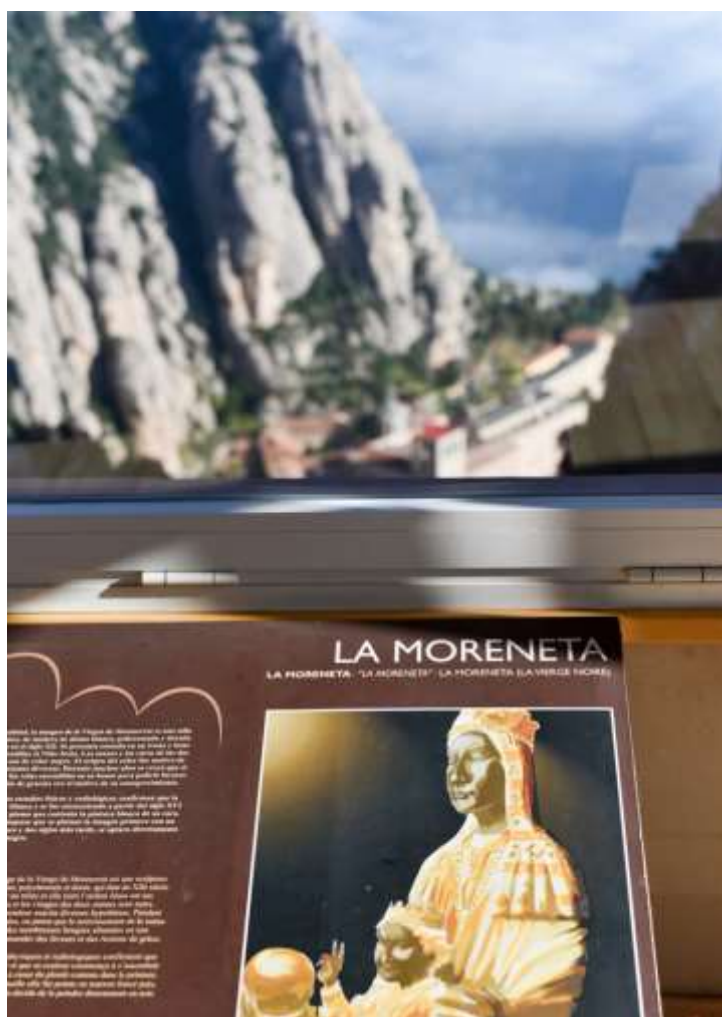
Amb el Vaticà hi ha hagut contactes sobre aquests afers?

El primer contacte va ser el 2016, amb una entrevista amb l'arquebisbe Lluís Francesc Ladaria, un jesuïta mallorquí llavors secretari de la Congregació de la Doctrina de la Fe, ara prefecte, a qui conec. Li vaig explicar el cas que coneixíem, però com que el monjo ja era mort i estàvem al costat de la víctima, ells no hi tenien res més a dir. Arran de

l'embolic de principis d'any torno a enviar tota la documentació a la Congregació de la Doctrina de la Fe, i em contesten que com que el germà Andreu no era capellà no depenia d'ells, sinó de cada monestir i de l'abat de la congregació. Ara, des de fa un mes o dos, ha canviat el protocol i s'ha d'enviar a la Congregació de Religiosos. Enviarem les conclusions a la Congregació de la Fe, tot i que no els pertoca, i a la Congregació de Religiosos, que ja ho saben de paraula. Arran d'aquest embolic algunes veus van demanar la meva dimissió, però la Santa Seu, per mitjà del nunci, em va fer arribar que no havia de dimitir.

Alguns sectors ho han aprofitat per fer una certa campanya contra Montserrat, pel que significa per al país?

No sé si es pot dir que ha estat així; fins i tot penso que certa premsa que podria haver-hi sucuat pa no ho va fer. Algun mitjà potser sí, però la majoria no. Hi ha hagut gent que m'ha dit que al darrere hi havia una campanya no tant contra Montserrat sinó contra l'Església catòlica.

I també hi ha hagut reaccions de suport?

M'he trobat molta gent que ha expressat solidaritat envers la comunitat i un to d'encoratjament a la missió que tenim. També de fora de Catalunya. És cert que alguns feien la lectura que tot plegat era una campanya contra Montserrat. I hi podia haver raons per fer-ho, però no en tinc cap prova.

Els darrers temps, quan hi ha hagut algun pronunciament eclesiàstic sobre la situació política, també s'han percebut reticències pel fet que l'Església intervingui en qüestions polítiques. S'ha sentit pressionat, també, o li ha fet repensar alguna de les opinions expressades?

No. Penso que he actuat com devia, i si cal ho tornaré a fer com a servei al país. I fins i tot abans he dit que no tenia proves de possibles campanyes, però certament algú se'n fregava les mans. He actuat en consciència i aconsellant-me en qui

calia. No he de callar més per culpa del que ha passat.

Ara mateix hi ha veus que des de Catalunya consideren esgotada la via del diàleg polític. Què els diria?

Hi he pensat després de llegir alguns comentaris, que es van repetint. És cert que de vegades el diàleg sembla impossible i les condicions són difícils, però jo, pel meu tarannà i per seguir els criteris de la regla de Sant Benet sobre resolució de conflictes i pensant que estic en una casa fundada per l'abat Oliba, soc partidari de cridar els responsables

dels conflictes per mirar de trobar una sortida. Em sembla que encara hi ha marge per demanar el diàleg.

Davant la imminent sentència al judici sobre l'1O, que segurament pot tornar a crear crispació, si hagués de donar un consell...

Diria que no ens hem de deixar emportar per la visceralitat, sinó per la raó, amb reaccions constructives que facin el bé al conjunt de la ciutadania.

La presó preventiva infringeix el principi democràtic de la presumpció d'innocència?

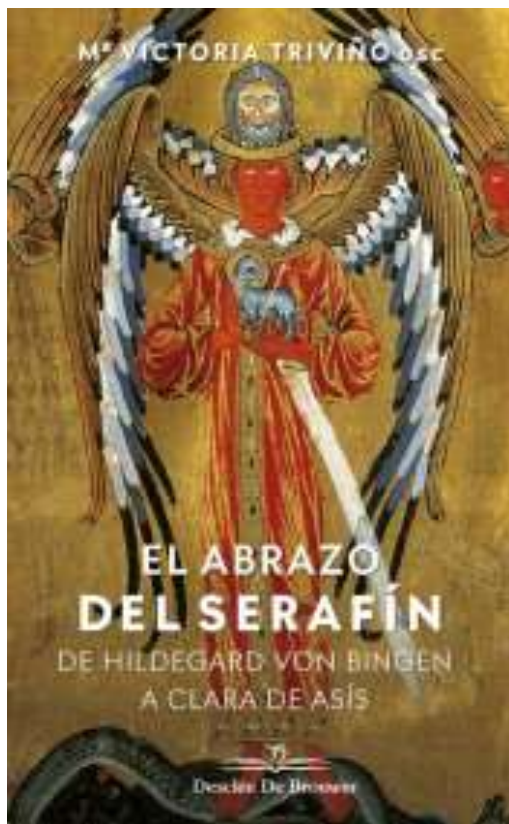
No sé si infringeix cap principi democràtic; s'ha de respectar la justícia, però molts juristes, tant del món docent universitari com dels que estan als tribunals, troben que la presó preventiva en aquest cas és excessiva.

Si hi acaba havent condemnes, seria partidari de demanar l'indult?

De vegades els mateixos presos no volen l'indult perquè es com reconèixer la culpa. Certament, però, caldrà fer tot el possible per treure'ls de la presó. Si s'ha de rebaixar la tensió i començar a construir el diàleg, alguna cosa caldrà fer.

RACÓ DE LECTURA

En este libro se nos da un seráfico abrazo en el hondón de nuestra alma. No tanto por lo que dice, sino por lo que sugiere, por la vida que atesora en su interior. En pocas páginas podemos acceder a doscientos años de místicas. Más aún: compartir sus vivencias e incluso aprovecharlas, y acceder a un mundo tan fascinante como escondido. El resultado es un deseo y una realidad.

La autora nos revela secretos de la mística. Se trata de una mujer que reúne de manera excelente los requisitos que se necesitan para abordar el tema. En primer lugar, Sor M^a. Victoria nos ofrece un estilo llano y comprensible, a la vez que literario: lo bello no está reñido con lo lúcido y se agradece que los vericuetos del pasado nos aparezcan con claridad actual. Para ello, en segundo lugar, hay que saber espigar en los escritos de estas místicas medievales, tantas veces inaccesibles por su lenguaje tan alejado del nuestro.

No se trata de mera erudición, que también, sino sobre todo de saber encontrar el núcleo de su pensamiento, de traducir sus intuiciones y mostrarlas con nueva frescura, sin traicionarlas. Más allá de su interés para el investigador, Sor M^a. Victoria nos ofrece una interpretación de esas maestras que escapa al simple lector: como clarisa, ha interiorizado y hecho suyo el mensaje de las sabias mujeres medievales. Con su inteligencia, nos ayuda a leer entre las experiencias pasadas destellos que marcan el camino de nuestro propio futuro.

Ma Victoria Triviño

Clarisa escritora que seduce, tanto por el encanto y belleza de su estilo, como por su profundidad espiritual. Mujer totalmente transparente, delicada, coherente, alegre, de inteligencia perspicaz y convicciones claras y muy profundas.

Maestra de espiritualidad, joya de nuestra comunidad de Santa Clara de Balaguer. Estudió Magisterio, Teología y Franciscanismo. Es miembro de la Sociedad Mariológica Española; de la Cofradía de Investigadores de Toledo; Societat Cultural Urgel.litana; Asociación Hispánica de Estudios Franciscanos. Artífice de más de 40 libros publicados y numerosas colaboraciones: La Palabra en Odres Nuevos (DDB Bilbao 2009); La Vía de la Belleza. Temas espirituales de Santa Clara de Asís (BAC, Madrid 2003).

ISBN: 978-84-330-3060-3

216 pp.

12,5€ sin IVA - 13€ con IVA

Formato: 130 x 210 mm

Rústica

PREN-NE NOTA

**ACTES, ACTIVITATS, CURSOS, SEMINARIS, INFORMACIONS,
CONFERÈNCIES, EXERCICIS, PRESENTACIONS...**

CONGRÉS NACIONAL DE MISSIONS

Dies: del 19 al 22 de setembre

Amb motiu del Mes Missioner Extraordinari «Batejats i Enviats: L'Església de Crist en missió al món», convocat pel Papa Francisco per a octubre de 2019.

Lloc: Parròquia de Sant Francesc de Borja, Madrid

Per assistir-hi cal enviar un correu electrònic a missions@arqtgn.cat

[Més informació aquí](#)

Jueves 19

16:30 Inauguración del Congreso
Mons. Francisco Pérez
Arzobispo de Pamplona y
Obispo de Tudela.
Presidente de la Comisión
Episcopal de Misiones

**Bautizados y enviados:
la iniciación cristiana
y la misión**
Rvdo. Guy Bognon
Secretario General de la Obra
Pontificia de San Pedro Apóstol

17:45 Descanso

18:30 Mesa Redonda:
Obispos en Misión.
Mons. Juan José Aguirre
Obispo de Bangassou.
República Centroafricana

Mons. Eugenio Arellano
Vicario Apostólico de Esmeraldas.
Ecuador

Mons. Miguel Ángel Ayuso
Obispo titular de Luperiana.
Presidente del Pontificio Consejo
para el Diálogo Interreligioso

Mons. Miguel Ángel Sebastián
Obispo de Sarh.
Chad

20:00 Vigilia de oración
Jóvenes

Viernes 20

08:30 Misa:
Sta. Teresa del Niño Jesús

10:00 **Dios Trinidad y Misión**
D. João Duque
Universidade Católica
de Portugal

11:15 Descanso

12:00 Comunicaciones*

13:30 Comida

16:30 **El mundo actual, escenario
de la misión**
Dña. Consolación Isart
Universidad Católica de Valencia.
San Vicente Mártir

17:45 Descanso

18:30 Mesa Redonda:
**Responsables de
nuevas realidades**
Rvdo. José Carlos Martín
Prelatura del Opus Dei

Dª Ana Prósper
Camino Neocatecumenal

Dª Ciscar Espigares
Comunidad de San Egidio

D. Juan Badía
Movimiento de los Focolares

20:00 Vigilia de oración
Ecumenismo

Sábado 21

- 08:30** Misa:
S. Francisco Javier
- 10:00** **La Iglesia local nace de la misión y vive para la misión**
Rvdo. Eloy Bueno
Facultad de Teología del Norte de España, Burgos
- 11:15** **Descanso**
- 12:00** **Comunicaciones***
- 13:30** **Comida**
- 16:30** **Vocación misionera ad gentes y ad vitam**
Mons. Vittorio Girardi Stellan, MCCJ
Obispo emérito de Tilarán (Costa Rica)
- 17:45** **Descanso**
- 18:30** Mesa Redonda:
Los misioneros vistos por nuestra sociedad.

D. Assell Sánchez
Periodista, reportero de Misioneros por el Mundo

D. Mariano Alonso
Agregado Militar en Etiopía

D. Vicente Romero
Periodista, reportero de Informe Semanal

D. José María Larrú
Profesor de Cooperación Internacional
- 20:00** Vigilia de oración.
Migraciones

Domingo 22

- 10:00** Misa retransmitida por TVE 2
Mons. Ricardo Blázquez
Cardenal Arzobispo de Valladolid,
Presidente de la Conferencia Episcopal Española
- 11:15** **Descanso**
- 12:00** **Clausura del Congreso**
Rvdo. José María Calderón
Director Nacional de las OMP
Mons. Carlos Osoro
Cardenal Arzobispo de Madrid

¡Inscríbete!

Visita **www.omp.es**
Rellena el formulario y consigue tu entrada

Página web del Mes Misionero Extraordinario:
<http://www.october2019.va/es.html>

Guía del Mes Misionero Extraordinario:
<http://www.october2019.va/es/mmsott2019/la-guida.html>

ISCREB

DIPLOMA EN MITOLOGIA I SIMBOLOGIA 2019-20

L'ésser humà s'explica a si mateix a través del símbol i del mite. Totes les cultures basteixen relats simbòlics per expressar la seva visió del món, l'existència, el destí... Així, conèixer i interpretar els relats de la pròpia cultura i de les altres és una forma d'accedir a

la diversitat i profunditat d'experiències i reflexions sobre la condició humana i una forma d'entendre-les i de comprendre'ns a nosaltres mateixos. El Diploma vol aportar les eines necessàries per tal d'endinsar-nos en aquesta "cartografia de l'ésser humà" que són els símbols i els mites.

[Descarrega't el tríptic](#)

[Inscripció](#)

Mitologia i Simbologia
Diploma d'especialista universitari on-line
Curs 2019-2020

Període de matrícula: 10/06/2019 - 30/09/2019
Més informació a: www.iscreb.org - Tel. 93 454 19 63
Carrer Diputació 231 - 08007, Barcelona
secretaria@iscreb.org

[is]creb Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona
Blanquerna Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport
UNIVERSITAT RAMON LLULL

ESTUDIS ON-LINE

Curs d'Introducció a l'Espiritualitat Franciscana

Curs d'Introducció a l'Espiritualitat Franciscana

**Professors: Fra Jacint Duran i
Fra Josep Manuel Vallejo**

**Dimarts, del 17 de setembre de 2019
al 14 de gener de 2020, de 19h. a 21h.**

**Lloc: Facultat de Teologia de Catalunya
C/ Diputació 231, Barcelona
Tel: 934534925 - Mail: docencia@edusantpacia.cat**

Pretenem atansar-nos a l'experiència espiritual de Francesc d'Assís a través dels seus escrits i biografies, contextualitzats en la seva època, així com mostrar la influència del moviment franciscà en la Teologia i la Cultura cristianes

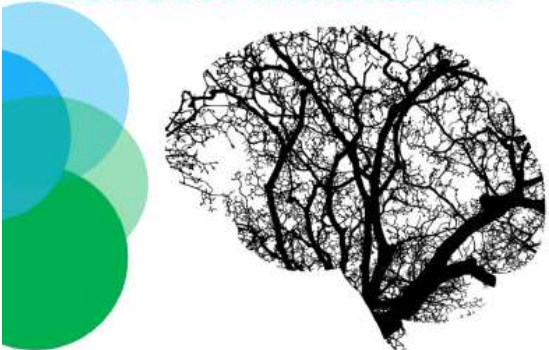
Programa:

1. Context històric (s.XIII)
2. Les Fonts Franciscanes
 - Biografies. La qüestió franciscana
 - Els escrits de sant Francesc
3. La vida de sant Francesc (1181-1226)
 - Seduït per Déu. Etapes de la seva conversió (1204-1206)
 - Recerca de la pròpia identitat (1206-1210)
 - Consolidació del carisma (1210-1220)
 - Època de profunditat (1220-1226)
4. Clara d'Assís (1194-1256)
5. Les Fonts de la seva experiència de Déu
 - La Litúrgia, la Bíblia, els leprosos, els germans, la malaltia, l'oració solitària, la Creació...
6. Aspectes de la seva experiència de Déu (Minoritat - Fraternitat)
 - Fascinació per Jesucrist (Benaures)
 - El pobre és Crist (Amargor - Dolcesa)
 - Discerniment espiritual. Veritable Pobresa, Obediència, Alegria, Pau
 - La Vida Fraterna. Déu parla a través dels germans. L'amor als enemics
 - Minoritat-Servei. Relació materno-fraterna
 - Desapropiació-Pobresa (Retornar els dons)
 - Sentit de l'humor-Alegria
7. La maduresa mística
 - Alverna. Configuració amb el Crist Crucificat-Ressuscitat
 - Càntic del germà Sol. Poesia Crucificada
 - La mort. «Nu sobre la terra nua»
8. Inicis de la Teologia Franciscana
 - Sant Antoni de Pàdua
 - Sant Bonaventura
 - Ramon Llull

**XV JORNADAS
ATENCIÓN ESPIRITUAL
Y RELIGIOSA**

SEDE DE LA JORNADA:
HOSPITAL SAN RAFAEL
PASSEIG VALL D'HEBRON, 107-117
08035 BARCELONA

NEUROESPIRITUALIDAD

11 OCTUBRE 2019

Germanes Hospitalàries

PROGRAMA:

9:15h Recepción y entrega de documentación

9:30h Acogida y reflexión inicial

9:45h Bienvenida y presentación de la Jornada:

Sor Luz Divina Sánchez HSC, Superiora Hospital San Rafael

Dr. José Antonio Larraz Romeo, Director Asistencial y Educativo Hermanas Hospitalarias Provincia España

10:00h CEREBRO, ESPIRITUALIDAD Y TRASCENDENCIA

Dr. Ramón M^o Nogués Carulla

Catedrático emérito de antropología biológica de la Universidad Autónoma de Barcelona y Doctor en biología por la Universidad de Barcelona. Ha colaborado en equipos interdisciplinares de neuropsiquiatría con la Fundació Vidal i Barraquer.

11:15h Pausa-Café

11:45h MEDITACIÓN, SILENCIO E INTERIORIDAD EN LA PRÁCTICA ASISTENCIAL

Dra. M^o Isabel Rodríguez Fernández.

Doctora en medicina y cirugía por la Universidad Autónoma de Madrid. Médico Psiquiatra y Master en Psicoterapia por la Universidad Autónoma de Madrid. Dirige actualmente la Cátedra Edith Stein en la Universidad de la Mística en Ávila.

13:00h Mindfulness con profesionales. Experiencia práctica.

Sra. Maite Rodríguez Sánchez, DUE Supervisora Unidad Salud Mental Hospital San Rafael

13:30h Conclusión de las Jornadas

Dr. Pedro Roy Millán, Director Médico Hospital Mare de Déu de la Mercè

Monestir de Sant Pere de les Puel·les

Descobreix
la teva vida
espiritual,

fent immersió
en un monestir

Nit de les
Religions

Curs organitzat conjuntament per
Institut Universitari de Salut Mental
Vidal i Barraquer

i el Monestir de Sant Pere de les Puel·les tot el curs,
un cap de setmana
mensual

[Cartell](#) [clic]

[Díptic](#) [clic]

Dansa contemplativa
és el quart any que se celebra
la Nit de les Religions
organitzada per Audir,
Associació Unesco per al Diàleg
Interreligiós

dissabte
14 de setembre
de 8 a 9 del vespre

[Cartell](#) [clic]

Dansa contemplativa	<i>Dances senzilles que ens obren el cor i ens fan sentir presents en el present, ara i aquí</i>	dimecres 18 de setembre de 8 a 9 del vespre
Taller de Cal·ligrafia	<i>Iniciació a la lletra carolina amb la gna. Conxa Adell</i> <i>Cal inscripció prèvia</i> <u>Més informació</u> [clic]	dissabte 28 de setembre de les 9.45 del matí a les 6 de la tarda
Amigues i Amics de la Comunitat del Monestir de Sant Pere de les Puel·les	<i>Trobada d'inici de curs</i> <i>Primera trobada per encetar el curs</i> <i>Dinar compartit</i> <u>Més informació</u> [clic]	diumenge, 29 de setembre a les 11.30 després de l'eucaristia de les 10.30

Monestir de Sant Pere de les Puel·les
Anglí, 55. Barcelona. Tel. 932038915
www.benedictinessantperepuelles.cat

Llibreria Claret

Presentació del llibre

Data: 17 de setembre de 2019, dimarts

Hora: 7 de la tarda

Lloc: Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret.

Carrer de Roger de Llúria, 5, 08010 Barcelona.

Tocant a la plaça Urquinaona.

Intervencions:

Lluís Serra, doctor en psicologia i especialista en enneagrama

Dra. Eva Martínez Balibrea, investigadora en Cap del grup de recerca de càncer colorectal on es destinen els beneficis de la venda dels llibres.

Imma Folch, editora del llibre

Les bates blanques **recull l'experiència vital** del seu autor, **Xavier Giribés i Sala** (Mataró, 1958).

Llicenciat en màster en Administració i Direcció d'Empreses (Lic&MBA, 1981) va dedicar-se professionalment al món de les finances. Va estar sempre vinculat a la vida cultural de Mataró. Per una banda, amb iniciatives de caire pedagògic i de fons solidari a través dels Antics Alumnes de Valldemia. I per l'altra, la seva passió pel teatre va fer que col·laborés activament al voltant del teatre Sala Cabanyes de Mataró. L'any 2009 li van detectar un càncer de colon greu contra el qual va lluitar, contradient tot pronòstic mèdic, fins al 2016.

En Xavier sempre va utilitzar l'escriptura com una manera de transmetre emocions, records i històries. El millor llegat que ens ha deixat en Xavier, a més de la seva manera de viure, són els seus pensaments i sentiments en forma de relat autobiogràfic.

El llibre explica el dia a dia de conviure amb el càncer: com afrontar l'evolució de la malaltia, com adaptar-se a una nova vida i, finalment, perquè va decidir escriure'l. La intenció d'en Xavier era compartir la seva experiència i poder publicar un llibre que contribuís a la recaptació de fons per a la investigació del càncer colorectal.

Els beneficis de l'edició d'aquest llibre es destinaran al projecte d'investigació "Estudi dels mecanismes de resistència al tractament del càncer colorectal" de l'Institut de Recerca Germans Trias i Pujol (IGTP), Can Ruti.

Com diu un dels metges que el va tractar, és un llibre que per la seva humanitat ens tocarà com a familiars i amics o com a pacients.

Per a més informació: www.lesbatesblanques.cat

Congrés: L'aportació del Papa Francesc a la Teologia i a la Pastoral de l'Església

Els propers **12, 13 i 14 de novembre** tindrà lloc el Congrés: L'aportació del Papa Francesc a la teologia i a la pastoral de l'Església.

El papat de Francesc inicia el segon Post-Concili. L'exhortació *Evangelii Gaudium* assenyala una proposta sòlida de reforma eclesial que passa pel retorn a l'Evangelí *sine glossa* en un món debilitat per posicions excloents i intransigents, i que

col·loca els pobres i les perifèries al bell mig de la societat global i de l'Església. Francesc és un pastor que parla amb les paraules i els gestos, que s'adreça als de lluny i als de prop, i que predica i practica l'audàcia evangèlica, la *parresia* apostòlica. I alhora Francesc és un teòleg de la inclusivitat, que no dissocia reflexió teològica i praxi teològica, que mira el món amb "misericòrdia" i demana la "integració" per als estrangers i per als ferits en l'esperit. La "ciutat" és, per a ell, un espai habitat pel mateix Déu, en el qual una Església missionera i propera, alliberada de tota autoreferencialitat, trobarà el nexa entre Evangeli i vida i esdevindrà principi d'unitat de la humanitat sencera. Aquest Congrés vol explorar les noves rutes que el Papa ha obert en els seus primers set anys de ministeri com a bisbe de Roma, amb la participació de pastors, teòlegs i institucions acadèmiques provinents d'Amèrica (UCA Buenos Aires, BC Boston), d'Àfrica (UCAO Yaoundé), d'Àsia i d'Europa (PUG Roma, AUSP Barcelona).

On? Facultat de Teologia de Catalunya

Idioma? Les ponències en italià disposaran de traducció simultània

Preu? Hi haurà 2 modalitats d'inscripció

- BÀSICA · 40€ | Inclou l'assistència al congrés i material de suport
- BÀSICA+DINARS · 76€ | Inclou, a més, el dinar dels tres dies de congrés, al menjador del Seminari de Barcelona

Descarrega't el programa del Congrés

Necessites allotjament?

En cas que necessitis allotjament per a dormir els dies de congrés, et recomanem contactar amb:

Hostatgeria Salesiana "Martí Codolar"

<https://marti-codolar.net/hospederia-2/reservas.marti-codolar@salesians.cat>

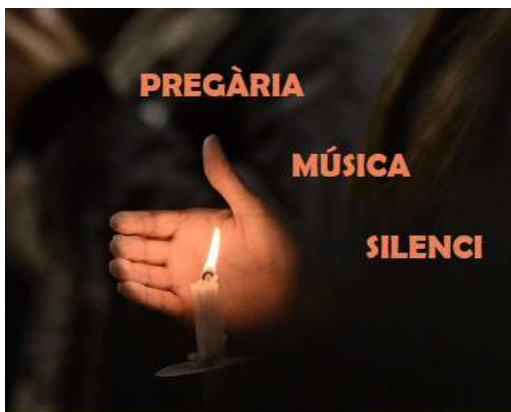
Tel. 93 429 18 03

[Més informació](#)

**La inscripció al Congrés no inclou l'allotjament. La gestió de la reserva i el seu cost van a càrrec de cada participant.*

*** L'Hostatgeria "Martí Codolar" disposa d'habitacions per als dies del Congrés. Atès que no ofereix allotjament turístic, es recomana que en fer la reserva, indiqueu la vostra participació al Congrés sobre el Papa Francesc*

Caputxins

PREGÀRIA
MÚSICA
SILENCI

17 SETEMBRE / 22 OCTUBRE
26 NOVEMBRE / 17 DESEMBRE
28 GENER / 25 FEBRER
24 MARÇ / 28 ABRIL
26 MAIG / 30 JUNY

El quart dimarts de cada mes a les 19h. a la Sala del Càntic del convent dels Caputxins de Sarrià (Cardenal Vives i Tutó 2, Barcelona)

Aquest curs reprenem les estones de "Pregària, Música i Silenci", que es duen a terme al convent de Sarrià un dimarts al mes a les 19h.

La primera serà el proper **17 de setembre**.

Us hi esperem!

Una abraçada fraterna!

Germanes Clarisses

Pau i bé, reiniciem els matins de reflexió i silenci, aquest mes de setembre amb "sorpresa", us esperem.

Taller

DISSABTE 14 DE SETEMBRE DEL 2019
MATÍ DE PREGÀRIA AMB LA NATURA

"UN ESPAI PER LA TROBADA AMB DÉU"

Per aprendre a pregar en la natura, contemplant-la amb silenci i deixar que ella ens obri al misteri de la presència del seu Creador.

GERMANES CLARISSES
REFLEXIÓ GUIADA PER LA ROSA, MEMBRE DEL NOSTRE GRUP DE SILENCI.

- ✓ Trobada: Fraternitat Santa Clara Vilobí d'Onyar
- ✓ Lloc: "Sorpresa". Cal portar calçat còmode.
- ✓ Horari: Sortida puntualment a les 10 del matí.

Si voleu compartir amb nosaltres la celebració de l'Eucaristia i laudes 9 del matí.

Acabarem a les 13:00 Hores.
Gratuit i obert a tothom.
Cal apuntar-se: info@clarissas.cat
Data límit Dimecres 13 de Setembre.

- ✓ Programa: "sorpresa".

Cristianisme i Justícia: Acte d'inauguració curs 2019-20

Podrem viure junts? Reconciliar contraris en un món de conflictes

Us convidem a reservar-vos el **dilluns 7 d'octubre** per a l'acte d'inauguració del curs 2019-20 amb una xerrada de **Jacques Haers**, jesuïta, professor de Teologia i de Ciències Religioses a la Universitat Catòlica de Lovaina.

Oferta de formació del curs que comença. Podeu fer la vostra matriculació on-line [aquí](#).

Cova Sant Ignasi de Loiola

UN ESPAI PEL SILENCI, ESPIRITUALITAT I DISCERNIMENT a l'escola d'Ignasi de Loiola

Nou Programa d'Octubre 2019 a Setembre 2020

El lloc privilegiat de silenci i pregària per a Ignasi de Loiola fou la balma o cova al voltant de la qual s'aixeca l'actual **Centre Internacional d'Espiritualitat**. L'experiència aquí viscuda per Ignasi floriria en forma de **llibre d'Exercicis Espirituals**.

La Comunitat de jesuïtes de la Cova de Sant Ignasi ofereix un espai a aquelles persones que cerquin temps de **silenci, pregària i discerniment i desitgin acompanyament** sol·licitant-ho amb anticipació

Instituto Superior Ciencias Religiosas Don Bosco

GRADO (BACHILLERATO) EN CIENCIAS RELIGIOSAS

Modalidad: presencial

Proporciona

Estos estudios ofrecen una visión sintética del misterio cristiano con una orientación educativa y pastoral, propia del Carisma salesiano organizado en cinco núcleos; una base humanístico-filosófica, el Misterio de Cristo, el misterio de la Iglesia, el misterio de la persona y la acción pastoral. Los estudios tienen una duración de 6 semestres (en el horario de mañanas) u 8 semestres (en el horario de tardes) lectivos y concluye con la prueba de Síntesis Teológica Final.

Destinatarios

- Religiosos/as en formación inicial y permanente,
- Laicos/as con implicación o responsabilidad pastoral,
- Agentes de pastoral y voluntarios,
- Catequistas,
- Cualquier persona interesada en formación cristiana.

Validez académica

La titulación de Grado / Bachillerato Ciencias Religiosas es un título de la Santa Sede, reconocido a efectos civiles según el Real Decreto 1619/2011: BOE276, de 16 de noviembre de 2011, I, 117.995.

[Más información](#)

MÁSTER EN CIENCIAS RELIGIOSAS (especialidad PASTORAL)

Modalidad: presencial u online

El ISCR Don Bosco reconocido por la Santa Sede y vinculado a la Facultad de Teología de la Universidad Pontificia Salesiana de Roma ofrece el MÁSTER (LICENCIA) EN CIENCIAS RELIGIOSAS ESPECIALIDAD EN PASTORAL a todas aquellas personas que desean alcanzar una adecuada preparación pastoral de nivel universitario.

Proporciona

Estos estudios complementan los estudios de Grado o Bachillerato en Ciencias Religiosas y aporta una especialización pastoral en los diversos ámbitos de la pastoral: parroquial, educativa, de la salud, de la acción social y de los MCS. Tiene una duración académica de cuatro semestres lectivos, concluye con la elaboración de una tesina.

Destinatarios que deseen cursar para obtener el título

- Graduados universitarios (Bachilleres) en Ciencias Religiosas
- Graduados universitarios (Bachilleres) en Teología o equivalente

Destinatarios que simplemente deseen formación:

- Laicos que deseen capacitarse como agentes de Pastoral
- Religiosos en formación inicial
- Religiosos en formación permanente

Validez académica

La titulación de Máster/Licencia en Ciencias Religiosas es un título de la Santa Sede que está reconocida a efectos civiles según el Real Decreto 1619/2011: BOE276, de 16 de noviembre de 2011, I, 117.995.

[Más información](#)

Curs de Formació Permanent (o curs intensiu de Teologia)

El curs de Formació Permanent (o curs intensiu de Teologia) ofereix cada any, a tall de curset, una síntesi de qüestions fonamentals de teologia, avui.

Aquest curs és obert a tots els qui desitgin participar-hi. Però aquells que ja han fet els Cursos Institucionals de Teologia i ara volen inscriure's al bienni de Llicenciatura, trobaran en aquestes classes un mitjà per connectar de nou amb els estudis sistemàtics de Teologia.

Coordinador: Daniel Palau Dies:

Dies

Dijous, del 3 d'octubre de 2019 al 28 de maig de 2020

Horari:

Primera sessió: de 10,00 a 11,15 h segona sessió: d'11,30 a 12,45 h

Lloc:

Totes les sessions s'impartiran a l'Aula 1, excepte les següents: 0. Lliçó inaugural del curs acadèmic 2019-2020 (2 d'octubre: Aula Magna); 8. Congrés internacional «L'aportació del Papa Francesc a la teologia i a la pastoral de l'Església (12-14 de novembre: Aula Magna); 26. Jornada de Sagrada Escripura (7 de maig: Aula Magna).

Contacte

FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

C/ Diputació, 23108007, Barcelona , CataloniaSpain

TEL: 00 34 934 53 49 25

Matrícula on line: del 8 de juliol al 13 de setembre de 2019

A punt per començar el curs lectiu

Som a l'avantsala de l'inici d'un curs lectiu que escolaritzarà 1.338.577 alumnes al segon cycle d'educació infantil, primària, ESO, batxillerat i formació professional.

En aquests dies és habitual facilitar les xifres d'alumnes, que són un bon orientador de l'estat de salut del nostre sector en particular i del sistema en general. Disposem d'unes dades inicials, fetes públiques a la roda de premsa del Conseller, i comparem sempre les xifres del curs que ara s'inicia amb les del que tot just acaba.

La pèrdua més important d'alumnat es produeix al segon cycle d'Educació Infantil, notícia que, malauradament, no és cap sorpresa. El curs començarà amb 209.398 alumnes, 2.821 menys que l'anterior. Al Servei d'Educació de Catalunya, aquesta pèrdua es reparteix en 1.915 alumnes menys als centres públics i 874 menys als centres privats concertats. La proporció de disminució és pràcticament la mateixa en ambdós tipus de centres: un -1,33% als públics i un -1,32% als concertats. Una situació que desmenteix els discursos oficials que s'inclinen per informar d'una reducció molt pronunciada de les matrícules a les escoles concertades.

Dins d'un context de descens, la situació no ha empitjorat excessivament respecte el curs passat, en què parlàvem d'una disminució total de 7.023 alumnes respecte del 2017/2018. Amb tot, des del curs 2015/2016 fins a l'actual 2019/2020, el segon cycle d'educació infantil ha perdut el 8,46% d'alumnat. En cinc anys, les aules s'han buidat en 19.360 alumnes (12.864 de centres públics i 5.907 de centres concertats).

L'Educació Primària també perd alumnat. Iniciaran l'etapa 474.425 alumnes, 9.287 menys que l'any passat, dels quals 6.296 són de centres públics i 2.991 dels privats concertats. El percentatge de disminució entre pública i concertada és també pràcticament similar: un -1,92% a la primera i un -1,91% a la segona. La davallada en aquest nivell ha estat molt superior a la del curs passat, que fou de 2.847 alumnes. Clar indicador de la promoció gradual de cursos amb escassetat d'alumnat, que s'anirà estenent els propers anys.

L'ESO guanya 6.961 alumnes (l'any passat foren 9.682), 4.425 (un 2,14%) en centres públics i 2.536 (un 2,18%) en els privats concertats. L'increment de l'escola concertada és moderadament superior que a la pública, tot i que també podem observar que el creixement d'alumnat en el sistema es va frenant.

Finalment, els ensenyaments postobligatoris mantenen un creixement general i equilibrat entre ambdues titularitats. L'etapa de Batxillerat comença amb 1.140 alumnes més que el curs anterior, 756 a la pública i 383 a la concertada, amb percentatge d'augment similar (1,22% a la primera, 1,25% a la segona), i la Formació Professional experimenta un

augment de matrícula de 1.333 alumnes, 924 (l'1,10%) a la pública i 234 (l'1,09%) a la concertada.

Aquesta realitat demogràfica, especialment a l'Educació Infantil però ara també amb un reflex a la primària, ha afectat algunes escoles del nostre col·lectiu en particular, també a tot el Servei d'Educació de Catalunya. I, veient l'evolució, és previsible la necessitat d'estudiar mesures que permetin el sosteniment dels centres i del sistema de manera acomodada a la nova realitat, actuacions que en siguin una imatge raonable, compartides i acordades entre tots els agents del sector. Si la demanda social es manté estable, encara que amb menys alumnat, que s'actui en conseqüència i que no es generi més oferta pública quan certament no cal. I que s'eliminin les barreres econòmiques que impedeixen que la demanda s'adreci segons l'autèntica voluntat dels pares i mares.

Som també a la vigília de la Diada Nacional de Catalunya. Seria el nostre desig que acabessin els discursos polítics carregats de cinisme i d'emoció que ens condueixen a prendre decisions mal plantejades que sovint es transformen en atzucacs. És temps d'expectatives i també d'esperança. Situació en què es referma la necessitat dels lideratges: polítics, econòmics, socials i a tota escala. També a les institucions educatives, al capdavant de cada xarxa escolar i de cada escola. Igualment, el que exerceix cada mestre a la seva aula. Un lideratge que, a l'escola cristiana, testimoniï valors de l'Evangeli i la crida de Jesús a estimar l'altre, presentant valors de sempre, però amb nous mètodes, nous llenguatges i amb un renovat entusiasme.

Invoquem l'ajut del Senyor i l'assistència de l'Esperit en la tasca de cada dia que emprendrem dijous vinent. Que tinguem un molt bon curs!

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC	sec.urc@confer.es
	Director del CEVRE	sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Dilluns a divendres: 09.00 – 13.00	
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@Religiosos.cat
Telèfon	933 024 367	

UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 Secretari general:

sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com <http://www.urc.cat>